

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Σ Π Ι Ν Θ Η Ρ

ΑΦΙΕΡΩΘΕΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ Α. Β. ΥΨΗΛΟΤΗΤΑ
ΤΟΝ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΑΤΟΝ ΑΡΜΟΣΤΗΝ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ
ΔΙΣ ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ Ι. ΛΑΝΔΡΑΚΗ

Γραφεῖα «Σπινθήρος» ἐν Χαλέπα

ΕΤΟΣ Α'

ΤΕΥΧΟΣ 5'

Ἰούλιος — 1902

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Φρ. Χρ. 6

Ὁρος ἀπαράβατος
ἢ προπληρωμῇ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ
Διονύσιος Σολωμός.

Α... Ι... Α...
Ἀντώνιος Φράττη.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΓΓΙΝΗΤΟΥ
Ἡ ἐνότης τοῦ χρόνου.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑΣ Ι. ΛΑΝΔΡΑΚΗ
Τί ἤθελα (ποίημα).

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑΣ Ι. ΛΑΝΔΡΑΚΗ
Δύο εἰκόνες ἐκ τῆς διττῆς τοῦ ἀν-
θρώπου φύσεως: Ὁ ἄνθρωπος ὡς ὕλη
-- ὁ ἄνθρωπος ὡς πνεῦμα (συγκρι-
τικά μελετήματα).

Τ... Δ...
Στέφανος Σκουλούδης.

Τ... Δ...
Στέφανος Στρέιτ.

ΑΔΕΕ. Ν. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Μονοκύλινδρος μύλος ἐλαιῶν (γεο-
πωνική μελέτη).

ΣΤΕΚΚΕΤΤΗ
Σ' ἓνα λούλουδο (ποίημα ἀπὸ τὰς ἀ-
νεκδότους μεταφράσεις Κώστα Καί-
ροφύλα).

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ
Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν μας
(παιδαγωγικὴ μελέτη).

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑΣ Ι. ΛΑΝΔΡΑΚΗ
Ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν: Νεκροὶ
καὶ τραυματίαι (Δίκαιον-Χριστιανι-
σμός-Πολιτισμός).

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΙΚΟΝΕΣ 4 — ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ ἐσωτερικῷ ἀξιοτίμων κυρίων συνδρομητῶν δὲν ἐπλήρωσαν εἰσέτι τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὴν διὰ τὰ χυδρομικῆς ἐπιταγῆς εἰς τὴν Διευθύντριαν τοῦ «Σπινθῆρος» λαμβάνοντες ὑπ' ὄφει ὅτι ὡς ὅρος ἀπαράβατος ἐτέθη ἐξ ἀρχῆς ἡ ἐτησία πρὸ-πληρωμή.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ὑπὸ τοῦ «Σπινθῆρος» ἀγγέλλονται βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ τῇ Διευθύνσει.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Σ. Π. ΔΟΒΕΡΔΟΥ

Ἡ Ἁγία πόλις.

Ἐκαστος χριστιανὸς ὀφείλει νὰ τὸ ἀποκτήσῃ.

Η. Σ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ

Ἡ Νεφρόπτισις καὶ αἱ ἐπιπλοκαὶ αὐτῆς.

Σύγγραμμα μεγίστης ἀξίας.

ΠΑΝΟΥ ΜΠΑΣΙΑΚΟΥ

Σιδηροδρομική.

Εἶνε ἔργον ἀνεκτίμητον.

ΚΟΜΗΣΗΣ ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΚΑΠΝΙΣΤ

Αἱ φυλακαὶ τοῦ Παλαμυδίου.

Λαμπρὰ πραγματεία.

ΔΗΜ. ΠΑΠΑΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Ἑρμηνεία τοῦ νόμου περὶ τελῶν
Χαρτοσήμου.

Ἄρτιον ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα.

Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

Ὁ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ Ἡλεκτρικὸς Σταθμὸς.

Ἐξοχος μελέτη.

Ο. ΔΑΛΕΖΙΟΥ

Περὶ νευρασθενείας — Ὑγιεινὴ καὶ
θεραπεία αὐτῆς.

Ὡραῖον ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα.

Α. Ν. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Κατὰ τῆς ἀκρίδος.

Θαυμασία γεωπονικὴ μελέτη.

Συμπλήρωμα

ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΥ

Ἔως τώρα τεύχη 3 — ἕκαστον 0,80.

Ἰωάννου Ν. Λανδράκη

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΜΕΓΑΛΟΝΗΣΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Φυσικὴ καὶ Πολιτικὴ μετὰ πολλῶν
ἱστορικῶν σημειώσεων

Εἰσηγμένη εἰς ἅπαντα σχεδὸν τὰ σχο-
λεῖα τῆς Κρήτης

Ἀδεία τῆς ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδευ-
σεως Σεβ. Ἀνωτέρας Διευθύνσεως τῆς
Κρητικῆς Πολιτείας

Εὐρίσκεται καὶ πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα
τῆς νήσου καὶ παρὰ τῷ συγγραφεῖ.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντῆς Δ. Ι. Καλογερόπουλος

Μελέται φιλολογικαὶ καὶ καλλιτεχνικαί.

Εἰκόνες ἔργων Ἑλλήνων καὶ ξένων καλλι-
τεχνῶν.

Γραφεῖα: ὁδὸς Πινακωτῶν ἀριθ. 22α, ἐν
Ἀθήναις.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ δρ. 12.

“ΑΒΥΣΣΟΙ,,

ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον προσεχῶς ἐκδίδει τὴν δευτέραν
αὐτοῦ ποιητικὴν συλλογὴν ὁ ποιητὴς κ. Μητσος Πα-
πασπύρου.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Επρεπε νὰ υπάρξῃ εἰς Ὅμηρος διὰ νὰ διαιωνίσῃ διὰ τῆς ὑπερόχου λύρας του τὰ Τρωϊκά, εἰς Τυρταῖος διὰ νὰ ἐμπνεύσῃ τοὺς ἥρωας τῆς Σπάρτης, εἰς Σοφοκλῆς καὶ εἰς Αἰσχύλος διὰ νὰ ψάλωσι τοὺς Περσικοὺς πολέμους, εἰς Ρουσσώ καὶ εἰς Βολταῖρος διὰ νὰ καλλιεργήσωσι τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ υπάρξῃ καὶ εἰς Σολωμὸς διὰ νὰ ὑμνήσῃ τοὺς γίγαντας ἀγῶνας τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ Διονύσιος Σολωμός, ἐπιφανὲς γόνος τῆς Ἑπτανησιακῆς ἀριστοκρατίας, ἐγεννήθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1798 ἐν Ζακύνθῳ, εἶνε ὅμως Κρής τὴν καταγωγὴν, καθότι οἱ πρόγονοι τοῦ Σολωμοῦ κατήγοντο ἐκ τῆς ἀγαπητῆς Κρήτης, εἰς ἣν ἔμειναν μέχρι τοῦ 1668, ὅτε, μετὰ τὴν ὑποταγὴν τῆς νήσου, ἐξεπατρίσθησαν, ἐγκατασταθέντες εἰς τὴν ἀνθηροθρήνη Ζάκυνθον, ἔνθα τῷ 1785 συγκατελέγησαν μετὰ τῶν ἐπτανησίων κομήτων. Ἡ Κρητικὴ τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ καταγωγὴ, μεγάλως κολακεύει τὴν ἥρωικὴν νῆσον θεωρουμένην εὐτυχὴ καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο.

Ὁ ἐπὶ ὀλίγα ἔτη σελαγίσας ποιητικὸς ἀστὴρ δυστυχῶς ἐσβέσθη προώρως τὴν 9 Νοεμβρίου 1857 ἐν Κερκύρᾳ, ἔνθα ἀπεβίωσεν ὁ μέγας ποιητὴς καὶ αὐτινος τὰ ὀστέα μετὰ ὀκτὼ ἔτη μετεφέρθησαν εἰς Ζάκυνθον ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἐνεταφιάσθησαν εἰς τὴν ὁμώνυμον πλατεῖαν, ἔνθα ἐστῆθη τότε καὶ ἡ προτομὴ του.

Ὁ ἀθάνατος Σολωμός, εἰς ἡλικίαν 9 ἐτῶν, ἔμεινεν ὀρφανὸς πατρός, μετὰ ἐν δὲ ἔτος ἐστάλη εἰς Ἰταλίαν χάριν νομικῶν σπουδῶν. Ἐκεῖ συνῆψε σχέσεις μετὰ τῶν ἐξοχωτέρων ποιητῶν τῆς ἐποχῆς καὶ τῷ 1818 ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὡραίαν Ζάκυνθον ἐμπεποτισμένος τὰ διαυγῆ κρύσταλλα τῆς Ποιήσεως, τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Φιλοσοφίας. Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ιεροφάντης οὗτος τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως εἰς ἐποχὴν ἐλπιδοφόρον, καθ' ἣν ἔπρεπε κατὰ Θεῖαν Πρόνοιαν νὰ ὑψωθῇ ὁ βραχίων μετὰ τοῦ πνεύματος καὶ αὐτὸ ἐκείνον νὰ ἐνισχύσῃ. Ὁ ποιητὴς ἀνήκει εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὅσον καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν. Τὸ ποιητικόν του κορύφωμα τὸ γραφέν κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1823,

ἡ ἐθνικὴ αὕτη τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ ἐμπνευσμένη προφητεία:

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη
Χαῖρε, ὦ χαῖρε, ἐλευθεριά!

Ἰπῆρξε μίᾳ ἀπὸ τὰς σπανίας ἐκείνας ἀναλαμπὰς τοῦ πνεύματος· δικαίως δὲ ὁ μέγας Βίκτωρ Οὕγγω ἔγραψε περὶ τοῦ ἐθνικοῦ μας τούτου ὕμνου: «La jeune Poésie chantait la jeune Liberté».

Τοιοῦτου δαφνοστεφοῦς ἀνδρός, τιμῶντος τὴν ἑλληνικὴν διάνοιαν καὶ ἀγωνισαμένου τὸν καλὸν ἀγῶνα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας, ἡ νεωτέρα Ἑλλάς ὤφειλε φόρον εὐγνωμοσύνης πληροῦσα, νὰ ἐκείρῃ τὸν ἀνδριάντα του καὶ τὸν ἡγείρῃ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκατονταετηρίδος αὐτοῦ εἰς τὴν ἐτέραν τῶν πλατειῶν τῆς ἐρατεινῆς Ζακύνθου, τὴν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου· τὴν δὲ 30 Μαΐου ἐτελοῦντο, τῇ συρροῇ πολλοῦ κόσμου, τὰ ἀποκαλυπτή-

ρια τοῦ ἀνδριάντος ἐνὸς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων καὶ μεγαλοφυστέρων βασιλέων τῆς διανοίας.

Ὁ ἀνδριάς, ἐκ παλλεύκου Πεντελικοῦ μαρμάρου, εἶνε ἔργον τοῦ κ. Γ. Βρούτου καθηγητοῦ τῆς γλυπτικῆς ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Πολυτεχνεῖω καταναλώσαντος διὰ τὴν κατασκευὴν πλέον τοῦ ἔτους ἐκόστισε δὲ 22 χιλιάδας δραχμὰς.

Κατὰ τὰς ἐν Ζακύνθῳ ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι πανηγύρεις καὶ ἑορτὰς ἀντεπροσωπεύθη ἡ μὲν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ἰπουργοῦ κ. Νικ. Τριανταφυλλάκου, τὸ δὲ Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον ὑπὸ τῶν Καθηγητῶν κ. κ. Γ. Μιστριώτου, ἀντιπροσωπεύοντος καὶ τὴν «Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν» καὶ τοῦ κ. Σπυρ. Π. Λάμπρου ὅστις ἀντεπροσώπευε πρὸς τοῦτοις τὴν «Ἱστορικὴν καὶ Ἐθνολογικὴν

Ἑταιρείαν» τὸν φιλολογικὸν Σύλλογον «Παρνασσὸν» καὶ τὸν «Ὀμιλὸν Ἐκδρομῶν».

Πολλοὶ ἐξεφωνήθησαν λόγοι· ἀλλ' οἱ ἐκφωνηθέντες ὑπὸ τῶν προρρηθέντων ἀξιοτίμων Καθηγητῶν ὑπῆρξαν ὅντως καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα ὑφ' ὅλας τὰς ἐποφείς. Ἐκ δὲ τῶν πολλῶν κατατεθέντων στεφάνων μνημονεύομεν τὸν ὑπὸ τοῦ κ. Α. Νικολάρα, τὸν σχηματισθέντα ἀπὸ χορτάρια τῶν Ψαρρῶν, ἐπιτυχεστάτης ιδέας, ἐμπνευσθείσης ἐκ τοῦ ὑπερόχου ἐξαστίχου τοῦ περικλεοῦς Σολωμοῦ :

Στῶν Ψαρρῶν τὴν ὁλόμανρην ῥάχη κ.τ.λ.

Ἐκεῖ μὲν ὁ Σολωμὸς στεφανοῖ τὴν Δόξαν μὲ λίγα τῶν Ψαρρῶν χορτάρια, ἐδῶ δέ, ὁ κ. Νικολάρας στεφανοῖ μὲ τὰ αὐτὰ χορτάρια τὸν ἑνδοξον ποιητὴν.

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΡΑΤΤΗ

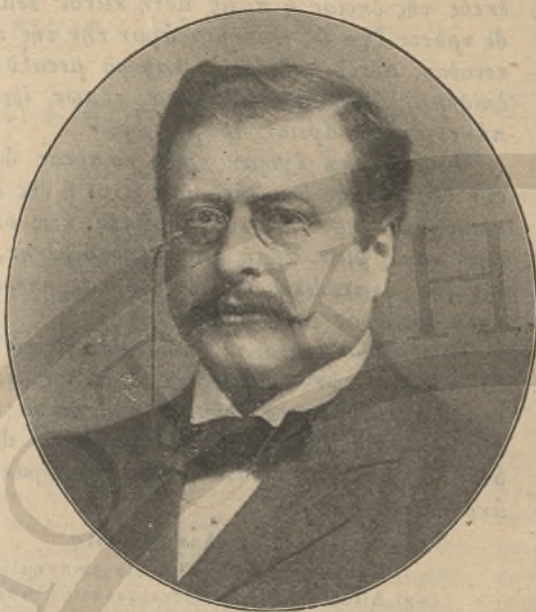
Ὁ ὑπὲρ τοῦ ἔθνικοῦ ἡμῶν ἀγῶνος πεσών.

Πατριωτικὸν ὄντως καθῆκον ἐκπληροῦσα ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Σπινθῆρος» δημοσιεύει σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ κατ' ἐξοχὴν φιλέλληνος τέκνου τῆς ἀδελφῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς τὴν γενετείραν γῆν μετακομιδῆς τῶν ὀστέων αὐτοῦ, παρ' ἐπιτροπείας ἐπὶ τούτῳ κατατεθείσης εἰς Ἑλλάδα. Ὁ κατὰ τὸ ἔτος 1897 κατατεθὼν εἰς Ἑλλάδα ἵνα μετάσχῃ τοῦ ἀγῶνος Ἰταλὸς βουλευτὴς Ἀντώνιος Φράττη, ἀνῆκεν εἰς τὴν χορείαν τῶν γνησίων ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἡγάπα ὄντως τὸν λαὸν τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἡγάπα καὶ ἐνδιεφέρετο ὑπὲρ τῶν λαῶν τῶν ἄλλων πατρίδων. Εὐθύς ὡς ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ἠθέλησε νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ ποδοπατούμενα δίκαια αὐτοῦ, ὁ Γαριβαλδινὸς λοχαγὸς Ἀντώνιος Φράττη, κατήλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἵνα ταχθῇ στρατιώτης τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων. Ἦτο νέος ἀκόμη καὶ ἑνδοξὸς καὶ ἀγαπητὸς ἐν μέσῳ τῶν ἰδίων συμπολιτῶν καὶ περιζήτητος εἰς τοὺς πλουσίους καὶ ἰσχυροὺς. Αὐτὸς παρῆδε πάντα ταῦτα καὶ προὔτιμήσε πάντων τούτων ἕνα ἀγαθὸν ἀγῶνα. Καὶ ἦλθε νὰ τὸν ἀγωνισθῇ. Εἰς τὸν Δομοκὸν ἐπολέμησε φέρων τὸν ἐρυθρὸν Γαριβαλδινὸν χιτῶνα μετὰ διακοσίαν περίπου ἄλλων γενναιομάχων συμπατριωτῶν αὐτοῦ. Ἐκεῖ ἀκριβῶς ἐπὶ τινος λόφου ὁπίσθεν τοῦ ὁποίου ἦσαν οἱ Τούρκοι, καθ' ὧν ἔβαινον Ἕλληνες καὶ Ἰταλοὶ ἀναμίζ, ὁ Φράττη ἀνῆλθε πρῶτος. Ἐκεῖ τουρκικὸν βλήμα ἐνεπάγγη εἰς τὰ στήθη του καὶ ἡ εὐγενὴς καρδίᾳ του, ἥτις ἐδονήθη ἀπὸ τόσους εὐγενεῖς παλμοὺς, ἔπαυσε διὰ παντὸς παλλομένη. Θὰ διαμείνῃ

ὁμως διὰ παντὸς ἡ μνήμη του ἑντιμος καὶ τὸ παράδειγμα αὐτοῦ ζηλωτόν. Ἡ ἀνάμνησις του θὰ ἐξεγείρῃ ἐκάστοτε εὐγενεῖς σκέψεις καὶ ἐνθουσιασμοὺς. Ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἀποκτήσει ἀληθεῖς τίτλους εὐγνωμοσύνης, διότι ἐν Ἑλλάδι τοὺς μεγαλοκάρδους καὶ ἀληθεῖς φιλοπάτριδας, περιβάλλουσιν διὰ τοῦ κοτίνου τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς λατρείας.

Τρανὸν τούτου τεκμήριον ἔστω ἡ ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων τῷ 1898, προτάσει τοῦ ἀντιπροέδρου τοῦ Δημ. Συμβουλίου κ. Γ. Καλλισπέρη — ὅστις ἦτο στενὸς τοῦ μεταστάντος φίλος, εὐτυχῶν νὰ ἔχῃ τὸ τελευταῖον τοῦ Φράττη αὐτόγραφον — ὀνομασία μιᾶς Ἀθηναϊκῆς ὁδοῦ μὲ τὸ περικλεῆς ὄνομα α' Ἀντωνίου Φράττη», καὶ ἡ αὐθόρμητος καθοδὸς εἰς Πειραιᾶ οὐχὶ μόνον τῶν συναγωνισθέντων Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν, ἐπὶ τῇ προπομπῇ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ θαυμαστοῦ ἐκείνου τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ δικαίου τέκνου τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν ἀλησμόνητον ἔκφρασιν τοῦ μελιρρήτου Φελίτση Καβαλλόττη, ἀλλὰ καὶ πλείστων εὐλαβούντων τὴν μνήμην του συμπολιτῶν μας Ἑλλήνων, οἵτινες μετ' ἀληθοῦς καὶ εἰλικρινοῦς θλίψεως ἐξεπλήρωσαν τὸ ὕστατον, ἅγιον καθῆκόν των, πρὸς τὸν ἀλήστου μνήμης Ἀντ. Φράττη, τὸν ὑποκύψαντα ὡς ἀπλοῦς εὐπειθῆς στρατιώτης εἰς τὰ κελεύσματα τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἐρυθροχιτῶνου ἐκείνης φάλαγγος.

Καὶ προεπέμφθησαν τὰ ἱερὰ λείψανα μέχρις Πειραιῶς ἔνθα, ὑπὸ τὸν πένθιμον οὐρανὸν τῆς 7 Ἰουνίου, τὰς πενθίμως μεσιστίους σημαίας καὶ τοὺς ἀνά πᾶν λεπτόν τιμητικούς κανονιοβολι-

σμούς τοῦ ἐν τῷ λιμένι ἀκταιωροῦ σκάφους, πλείστοι κατετέθησαν στέφανοι ἐπὶ τῆς σептῆς ὀστεοθήκης αὐτοῦ, τῆς δι' Ἰταλικῶν καὶ Ἑλληνικῶν σημαίων κεκαλυμμένης, συνοδεύσαντες αὐτοὺς με' ὀλίγας λέξεις δονούσας ἐκ συγκινήσεως τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν. Τὴν 10,30' π.μ. τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Β. ἀτμάκατος «Δάγμαρ» μετέφερεν ἐπὶ τοῦ ἀναμένοντος ἀτμοπλοίου «Σερβία» τὰ ἱερὰ ὅσπ' αὐ. Τὴν δὲ 11 ἀπέπλευσε τὸ ἀτμόπλοιον διὰ Βρενδῆσιον ὁπόθεν σιδηροδρομικῶς θὰ μεταφερθῶσιν εἰς τὴν γενέτειραν τοῦ μεγάλου φιλέλληρος πόλιν.

Α. Α.

Η ΕΝΟΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Τὸ ζήτημα τῆς ἐνότητος τοῦ χρόνου, τὸ ὁποῖον συζητεῖται πρό τινας εὐρέως ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ τύπῳ, δὲν εἶναι νέον· ἀφ' ὅτου ὁ ἀτμός καὶ ὁ ἡλεκτρισμός μηδύναντες σχεδὸν τὰς ἀποστάσεις, συνδέσαντες τὸς στενῶς τοὺς διαφόρους λαοὺς πρὸς ἀλλήλους, ἐπολλοπλασίασαν τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις των καὶ ἤνωσαν αὐτοὺς, ὑπὸ πολλὰς ἐπὶφύσεις, εἰς ἓν ὅλον, ἡ ἐνότης των ἐν γρήσει παρ' αὐτοῖς διαφόρων μέτρων ἐπεβάλλετο ὡς ἀνάγκη. Τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας ἐζητεῖ δικαίως νὰ καταργήσῃ τὴν πολλαπλότητα τῶν μετρικῶν μονάδων, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῶν ὑπ' αὐτῆς ἐπιβαλλομένων συγῶν καὶ ὀχληρῶν λογιστικῶν τροπῶν.

Ἡ παραδοχὴ ὅμως ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ὑφ' ὅλων τῶν ἐθνῶν προαπαιτεῖ τὴν τελεῖαν οὐ-

δετερότητα τούτου· τὸ μέτρον, ὅπερ πρόκειται νὰ εἰσαχθῇ εἰς παγκόσμιον γρηῶν, δὲν πρέπει νὰ ἀνήκῃ εἰδικῶς εἰς οὐδένα, ἵνα μὴ ἐκληφθῇ οὐδὲν τῶν ἐθνῶν, ὅτι θέλει νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον ἐκ συμφέροντος ἢ ἐθνικοῦ ἐγωῦσμοῦ τὰς ἰδίας συνηθείας, τὰς ἐθνικὰς αὐτοῦ ἑξεις.

Δεύτερος ἐπίσης οὐσιώδης ὅρος πρὸς παγκόσμιον παραδοχὴν κοινοῦ τινοῦ μέτρου εἶναι τὸ ἐξ ἴσου πρακτικόν, εὐχρηστον καὶ πρόσφορον τοῦ μέτρου τούτου εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς. Οὐδεὶς δέχεται, ἄνεν λόγον, νὰ ὑποβληθῇ εἰς σωματικὰς θυσίας χάριν τῶν ἄλλων, ἢ ἐκ μόνης τῆς ιδέας τῆς χρήσεως παγκοσμίου μέτρου, ὅταν τοῦτο δὲν ἐνέγκῃ τὴν δίδουσαν πρακτικότητα ἢ δὲν ἐξυτηρετῇ δεόντως τὰς τοπικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας.

Τοὺς ὅρους αὐτοὺς πληροῖ ἐξ ὁλοκληρῶν τὸ γαλλικὸν μέτρον καὶ διὰ τοῦτο σήμερον κατέστη σχεδὸν παγκοσμίου χρήσεως. Ληφθὲν ἐκ τῶν διαστάσεων τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, ὡις μέτρον τμημα ἐνὸς οἰουδήποτε τῶν ἀπείρων μεσημβρινῶν τῶν διερχομένων δι' ὅλων τῶν τόπων τῆς Γῆς, ἀσχετῶς πρὸς οἰονδήποτε ἔθνος ἢ κράτος, ἀνήκει εἰς ὅλους καὶ εἰς οὐδένα· στηριζόμενον δὲ ἐπὶ τῆς δεκαδίκης διαιρέσεως, ἐφ' ἧς βασίζεται καὶ ἡ κοινὴ ἀρίθμησις, εἶναι τὸ πρακτικώτερον καὶ προσφορώτερον δι' ὅλους τοὺς λαοὺς μέτρον.

Πρὸς ὁρισμὸν τῆς ὥρας ἐν ἐκάστῳ τόπῳ, λαμβάνεται ἀνέκαθεν ὁ ἡμερήσιος δρόμος τοῦ Ἡλίου, ἐπὶ τῆς κινήσεως τοῦ ὁποῖου ἔχει γυνθμίσει ὁ ἄνθρωπος κατ' ἀνάγκην, τὰς ἐργασίας, τὰ ἔθνη, τὰ ἔθιμα, καὶ ἐν γένει τὸν βίον του. Εἶναι ἄρα φυσικὸν ἕκαστος τέπος νὰ ἔγῃ ἴδιον χρόνον καὶ δωδεκάτην ὥραν, ἥτοι μέσον τοῦ εἰκοσιτετραώρου νυχθημέρου, ὅταν ὁ Ἡλιος ἐφύσκειται εἰς τὸ μέσον τῆς ἡμερησίας τροχιάς του, κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὅτε μεσ' ὑπάρει. Οὕτω, πανταχοῦ τῆς Γῆς, αἱ ὥραι τῆς ἐργασίας, τοῦ ὕπνου καὶ ἐν γένει τῶν διαφορῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων, διαφέρουσι μὲν πράγματι φυσικῶς, ἀναλόγως τῆς διαφορᾶς τοῦ γεωγραφικοῦ μήκους τῶν τόπων, εἶναι ὅμως καθόλου συνῶνυμοι. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν πρόκειται περὶ τῶν τοπικῶν ἀναγκῶν ἐκάστης κοινωρίας, ἀσχετῶς πρὸς τὰς μετὰ τῶν λοιπῶν χωρῶν σχέσεις της, ἡ γρηῆσις τοῦ τοπικοῦ χρόνου εἶναι ἡ μόνη λογικὴ, φυσικὴ καὶ πρακτικὴ. Δὲν ἔχει ὅμως οὕτω, προκειμένου περὶ διεθνῶν σχέσεων· ἐν αὐταῖς ὁ τοπικὸς χρόνος, ἐνῶ εἰς οὐδὲν χρησιμεύει, γίνεται πρόξενος συγχύσεως. Ἐν τῇ τηλεγραφικῇ καὶ ἰδίᾳ τῇ τῶν χρηματιστηρίων ἀνταποκρίσει, ἐν τοῖς ταξιδίοις κ.λπ. ἡ ἐνότης τοῦ χρόνου εἶναι ἰσχυρὸς ἀπαιτήσιμος. Οἱ ταξιδιέοντες ἰδίως διὰ τῶν σιδηροδρόμων αἰσθάνονται περισσώτερον παντὸς ἄλλου τὰς ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ χρόνου δυσχεροὺς συνεπείας.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀτόπων τούτων ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κράτους, οἱ σιδηρόδρομοι ἐπέβαλον πανταχοῦ τῆς γῶρας τὴν ἐνότητα τοῦ χρόνου, λαβόντες τὸν τῆς πρωτευούσης, ὅστις καὶ ἐκλήθη ἑθνικός. Ἐν Ἑλλάδι τὸ Ἀστεροσκοπεῖον μεταδίδει καθ' ἐκάστην, διὰ τῶν τηλεγραφικῶν γραφείων συμφώνως πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ 1890 Ὁργανισμόν του, ὡς ἐπίσημος ἢ ἑθνικός, τὸν μέσον χρόνον Ἀθηνῶν. Ἐν Γαλλίᾳ ἐψηφίσθη πρὸ τιμῶν ἐτῶν νόμος, δι' οὗ ἐπεβλήθη καθ' ὅλον τὸ κράτος ὡς ἐπίσημος ὥρα ἡ τοῦ μέσου χρόνου Παρισίων.

Ἡ ἐνότης ὅμως αὕτη τοῦ χρόνου ἐν τῷ αὐτῷ κράτει δὲν λύνει ἐν γένει τὸ ζήτημα· ὁσάκις ὁ ταξιδιώτης ἐξέρχεται τῶν συνόρων κράτους τινὸς εἶναι ἀνάγκη νὰ κανονίξῃ ἐκ νέου τὸ ὡρολόγιόν του, νὰ κρατῇ δὲ τακτικὰς σημειώσεις τῶν διαφορῶν τοῦ χρόνου, ἵνα κληρὴ περὶ τῆς διαρκείας τοῦ ταξιδίου του.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν δυσχερειῶν τούτων δύο τινὰ ἐπρεπε νὰ συμβῶσιν· ἢ νὰ εἰσαχθῶσι δύο χρόνοι, εἰς τοπικὸς δηλαδὴ πρὸς κοινὴν χρῆσιν, διὰ τὰ συνήθη ἔργα τοῦ βίου, καὶ εἰς παγκόσμιος διὰ τὰς διεθνεῖς σχέσεις, ἢ νὰ δεχθῶσιν ἓνα καὶ μόνον χρόνον γενικόν δι' ὅλον τὸν κόσμον.

Καὶ αἱ δύο αὗται λύσεις ἔχουν πλεονεκτήματα, ἀλλὰ καὶ ἐλαττώματα. Ἡ χρῆσις δύο χρόνων εἶναι τι δυσχερὲς καὶ δύναται νὰ ἐπιφέρει σύγχυσιν ἐντοτε· ἢ δὲ ἐνότης τοῦ χρόνου ἐνῷ ἐξυπηρετεῖ θαυμασίως τὰς διεθνεῖς σχέσεις, ἐπιβάλλει μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὰς συνηθείας, τὰς παραδόσεις κλπ. τῶν διαφόρων χωρῶν. Ἐν τοῖς τόποις, οἵτινες εὐρίσκονται 60 μοίρας π. χ. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ μεσημβρινοῦ, τοῦ ὁποῦν ὁ χρόνος ἐγένετο δεκτικὸς ὡς παγκόσμιος, θὰ εἶναι μεσημβρία τὴν 8 π. μ. ὥραν τοῦ παγκοσμίου χρόνου, ἀρτι τῆς 12ης. Ὅθεν τὰ διάφορα ἔργα καὶ τὰ διάφορα φυσικὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ρυθμίζονται ὑπὸ τοῦ ἥλιου, θὰ συμβαίνωσιν εἰς ὥρας ὅπως διαφόρους τῶν συνηθῶν ἐν τῷ τόπῳ. Ἐντεῦθεν μεταβολαὶ καὶ δυσχερεῖαι, ὧν τὰς συνέπειας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προβῇ τις.

Πρὸς συμβιβασμὸν τῶν δύο χρόνων τοῦ τε τοπικοῦ καὶ τοῦ παγκοσμίου, ἐπερόησαν τὸ σύστημα τῶν ὥραιων ἀτράκτων (fuseaux horaires), ὅπερ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἐνέχει τὰ πλεονεκτήματα ἀμφοτέρων τῶν χρόνων, ἀνευ τῶν μειονεκτημάτων αὐτῶν εἰς μέγαν βαθμόν. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου διήρσαν τὴν Γῆν εἰς 24 ἴσας ἀτράκτους, ἐκ 15 μοιρῶν ἐκάστην, ἀπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τῆς Γρηνίκης (πλησίον τοῦ Λονδίνου)· ἐκάστη δὲ πρωτεύουσα ἔχει ὡς ἐπίσημον ὥραν τὴν τοπικὴν ὥραν τοῦ ἐγγυτέρου πρὸς αὐτὴν τῶν δύο μεσημβρινῶν, οἵτινες ὀρίζουν τὴν ἀτρακτίαν

ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ πόλις αὕτη κεῖται· ἕκαστον δὲ κράτος ἔχει ὡς ἐπίσημον ὥραν τὴν τῆς πρωτεύουσας αὐτοῦ. Οὕτως ἡ διαφορά μεταξὺ τῶν ἐπισήμων ὥρῶν δύο διαφόρων τόπων ἰσοῦται πάντοτε πρὸς ἄρτιον ἀριθμὸν ὥρῶν.

Ἐν Εὐρώπῃ ἔχομεν τρεῖς τοιαύτας ὥρας· τὴν τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, ἣτις εἶναι ἡ τῆς Γρηνίκης, τὴν τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης, ἣτις ὑπερτερεῖ κατὰ μίαν ὥραν τὴν προηγουμένην, καὶ τὴν τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης, ἣτις ὑπερτερεῖ κατὰ δύο ὥρας τὴν τῆς Γρηνίκης.

Τὸ σύστημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐδέχθησαν ἡδη τὰ πλεῖστα τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης, κατακτῇ διαρκῶς ἔδαφος καὶ μετ' ὀλίγον θὰ εἶναι παγκόσμιον. Ἡ Ἑλλάς, ὅταν ποτὲ δεχθῇ αὐτό, ὡς ἐπίσημον ὥραν θὰ ἔχῃ τὴν ὥραν τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης.

Δ. Αἰγινύτης

Καθηγητῆς τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου
καὶ Διευθυντῆς τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου Ἀθηνῶν.

ΤΙ ΗΘΕΛΑ

Ἦθελα νᾶμουν χελιδόνι
Γεμάτο χάρι κι' ὡμορφιά
Ἐδῶ καὶ κεῖ τρελλὰ νὰ τρέχω
Μὲ δέχως πίκρα στὴν καρδιά.

Ἀπ' τὸ βουνὸ εἰς τ' ἀκρογιάλι
Καὶ ἀπ' ἐκεῖ στὴ λαγκαδιὰ
Μακρὰ ἀπ' τὸν ἄδικο τὸν κόσμο
Καὶ τὴ σκληρὴν τὴν καρδιά.

Καὶ νὰ πετῶ ψηλὰ στὰ ρέφη
Ἀπ' τῶν κυμάτων τὸν ἀφρό
Μ' ἓνα φτερούγισμα νὰ φθάνω
Εἰς τὸν γαλάζιον οὐρανό.

Αἰώρια νᾶμαι ἀδελφωμένο
Μὲ χαρωπὰ μικρὰ πουλιά,
Νὰ τραγουδῶ τῆς γῆς τὰ κάλλη
Στῆς ἐσχόης τῇ σιγαλιά.

Κι' ἔτσι νὰ χαίρωμαι τὸν κόσμο
Μαζί των πάνω στὰ κλαδιὰ
Χωρὶς ποτὲ νὰ μοῦ πικράνῃ
Ἀνθρώπου λόγος τὴν καρδιά,

Μὰ ἤθελα κι' ἐν' ἄλλο ἀκόμα·
Μὲ δάφνης πρᾶσινο κλαδί
Κάθε ἀγνούλα νὰ στολιζώ
Τὴν θανμαστή σου κεφαλή.

Ἀρτεμιδία Ι. Λανδράκη.

ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΦΥΣΕΩΣ

Ὁ ἄνθρωπος ὡς ἔλη—Ὁ ἄνθρωπος ὡς πνεῦμα.

I

ΕΝΤΟΣ μικρᾶς ἀγροτικῆς καλύβης τρυφερόν βρέφος στήριζόμενον διὰ τῶν χειρῶν ἐπὶ ξυλίνου σκίμποδος ὑποδοιθεὶ τὸ κλονιζόμενον αὐτοῦ βῆμα.

Τὸ ἀθῶν γαλανόν αὐτοῦ βλέμμα ἐπὶ τῶν διαφύων εὐτελῶν τῆς καλύβης ἀντικειμένων πλανώμενον, σταματᾷ μετ' ἀγάπης ἐπὶ μικρᾶς γαλῆς ἀριθμούσης τὴν αὐτὴν μὲ αὐτὸ ἡλικίαν.

Δέκα διέσπινον μῆνες ἀφ' ὅτου ἀμφοτέρα ἐγεννήθησαν εἰς τὸν κόσμον, ἐκείνο μὲν γυνὸν καὶ ἀσθενές, αὕτη δὲ περιβεβλημένη διὰ θερμῆς διαύρας ἐκ πυκνοτάτου στίλβοντος τριχώματος.

Ἡ γαλῆ εὐροῦσα κατὰ γῆς μικρὸν τοῦ βρέφους ἄθυρμα, διέρχεται εὐχαρίστους στιγμὰς ἐμπλέκουσα αὐτὸ εἰς τοὺς γαμψοὺς ὀνυχὰς τῆς, τινάσσουσα διὰ τῶν ὀδόντων, ὀπισθοχωροῦσα πονήρως καὶ ἐπερχομένη κατ' αὐτοῦ δι' ἁλμάτων.

Τὸ βρέφος θέλει νὰ πλησιάσῃ τὴν παίζουσαν γαλῆν, ἀλλ' ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του ἐκείνη αἱ μικραὶ χεῖρες ἀφίνουσιν ἀνεπαισθῆτως τὸν ξυλινόν σκίμποδα καὶ τὸ μικρὸν ἀπολέσαν τὴν ἰσοροπίαν πίπτει ὑπτίον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Εἰς τὰς κραυγὰς του ἡ μήτηρ του προσέρχεται καὶ ἵνα καθιδύνη τὸν ἐκ τῆς πτώσεως προξενηθέντα πόνον παρέχει εἰς αὐτὸ τὴν ἐκ γάλακτος ἐλαφρὰν τροφήν τὴν μόνην κατάλληλον διὰ τὸν ἀνίσχυρον στόμαχόν του, ἐνῶ ἡ γαλῆ ἀκούσασα τὸ ἐπὶ τῆς στέγης μινῆρισμα πτηνοῦ, ἀνερχομένη ἐπ' αὐτῆς ἵνα συλλάβῃ τὸν ἀνύποπτον δοιδὸν καὶ ἐξασφαλίσῃ τὸ ἐκ σαρκῶν κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον γεῦμά της.

Τὰ ἔτη παρέρχονται καὶ οἱ δύο ὁμῆλικες φίλοι ἀνίσως συναυξάνουσι.

Τὸ βρέφος διελθὸν τὰ διάφορα τῆς ἡλικίας στάδια ἐγένετο μείραξ.

Ἡ γαλῆ γενηρακίᾳ ἤδη ἀποθνήσκει, ἀκριδὼς ὁπότεν ἤρξατο ἡ δρᾶσις τοῦ ὁμῆλικος αὐτῇ μείρακος. Οὗτος δὲν ὤφειλε νὰ μένῃ πλέον ἀργὸς κηφὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὤφειλε νὰ ἐργασθῇ εἰς τοὺς ἀγροὺς ἵνα ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου του φάγῃ τὸν ἄρτον του ὡς καὶ ὁ πατὴρ καὶ ὁ πάππος καὶ οἱ πρόγονοι του ἐπραξαν.

Ἐξέρχεται φέρων ἐπ' ὤμου τὰ βαρέα γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ ἄρχεται καλλιεργῶν τὴν γῆν. Ὁ ἥλιος θάλλει τὸν ἐλευθερόν ἀγρόν ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἀήρ φαίνεται ὑποτρέμων ἐκ τῆς θερμότητος ὡς λεπτότατος ἰστὸς ἀράχνης καὶ ὁ ἰδρὼς περιρρέων τὸ καῖον τοῦ ἀνθρώπου μέτωπον πίπτει κατὰ σταγόνας ἐπὶ τοῦ αὐχμηροῦ ἐδάφους.

Ἡ γῆ παράγει ἄφθονον αὐτοφύες χόρτον διὰ τὰ ἐν τῷ ἀγρῷ βόσκοντα πρόβατα, τοὺς

βοὺς καὶ τὰ λοιπὰ χορτοφάγα ζῶα, ἀλλ' ἵνα παραγάγῃ τὴν διὰ τὸν ἀνθρώπον ἀπαραίτητον ψυτικὴν τροφήν πρέπει νὰ βιασθῇ ὑπ' αὐτοῦ, πρέπει νὰ ποτισθῇ μὲ ἄφθονον ἐκ τοῦ μετώπου του ἰδρώτα, νὰ ἀνασκαφῇ ὑπὸ τῶν τιλωδῶν ἐκ τῆς σκαπάνης χειρῶν του καὶ πλείστας ἄλλας νὰ παρέξῃ εἰς αὐτὸν φροντίδας καὶ κοπώσεις.

Ἐπέρχεται ὁ χειμὼν. Ψυχρὸς ὁ ἀνεμος σφυρίζει διὰ μέσου τῶν κλήδων τῶν γυμνῶν ἀπὸ φύλλα δένδρων καὶ μελανά ἐν τῷ αὐρανῷ νέφη ἀπειλοῦσι νὰ κατακλύσωσι τὴν γῆν μὲ ποταμούς ὀμβρίων ὑδάτων, οἵτινες θὰ παρασύρῳσι τοὺς ἐκτεθειμένους καρπούς τοσοῦτων τοῦ ἀνθρώπου μόχθων.

Καὶ ὁ ἀνθρώπος ὀφείλει νὰ μεταβῇ εἰς τὸν ἀγρόν, ἵνα περὶ τούτων φροντίσῃ· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔχει ἀνάγκην θερμῶν ἐνδυμάτων ὅπως περιβάλῃ τὸ ἀσθενές αὐτοῦ σῶμα, ἵνα τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ τοῦ διαπεραστικοῦ ψύχους.

Ἐξέρχεται εἰς τὸν ἀγρόν, ἀλλ' ἐκεῖ ἡ ζωὴ του ἐκτίθεται εἰς τὴν μανίαν τῆς ψύσεως, ἥτις μάχεται κατ' αὐτοῦ διὰ τοῦ ψύχους, τῆς βροχῆς, τῆς χιόνος, τοῦ κεραυνοῦ, ὅπως κατὰ τὸ θέρος διὰ τῶν καυστικῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων.

Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, μικρὸν καὶ ἀσθενές σχετικῶς πρὸς τὰ πλείονα τῶν ἀλόγων ζῴων, μοχθεῖ πάντοτε, ἀγωνίζεται, κινδυνεύει, ἵνα βιάσῃ τὴν γῆν πρὸς παραγωγὴν τῶν πρὸς τροφήν αὐτοῦ ἀναγκαίων, ἀλλ' ἀδυνατεῖ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τοὺς ὑπ' αὐτῆς παραχθισμένους καρπούς. Ἡ φύσις δύναται ἐν ἀκαρεὶ νὰ καταστρέψῃ ἐκεῖνα διὰ τὰ ὁποῖα ἐπὶ μακρὸν ἠγωνίστατο οὗτος ἀντιμαχομένη εἰς τοὺς ἀγῶνάς του διὰ τῆς πλημμύρας ἢ τῆς ἀνομβρίας, διὰ τῆς χαλαζῆς, τῶν ἀκριδῶν, τῶν ἀρουραίων μυῶν καὶ πολλῶν ἄλλων καταστρεπτικῶν μέσων.

Ὁ ἀνθρώπος εἰς τοὺς πρὸς καλλιέργειαν τῆς γῆς μόχθους του ἐξυπηρετεῖται ὑπὸ τῶν ἀλόγων ζῴων, ἀλλὰ πρὶν ἢ κατορθώσῃ τοῦτο ἐγένετο ὁ οὐλὸς αὐτῶν, ὅπως τὰ τιθασσέσθῃ καὶ μετὰ τοῦτο ὅπως παρέξῃ εἰς αὐτὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν.

Ἴδετε τὸν πτωχὸν χωρικὸν σύγοντα διὰ σχοινίου τὴν αἶγα ἢ τὸ πρόβατόν του καὶ βαστάζοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μέγα δέμα χόρτου ὅπερ θὰ χρησιμεύσῃ πρὸς τροφήν τοῦ μηδόλως δι' αὐτὴν μεριμνήσαντος ζῴου.

Τὰ ζῶα εἶνε διὰ τὸν ἀνθρώπον δοῦλοι ἅμα καὶ κύριοι ἀπαιτοῦντα παρ' αὐτοῦ ἐξυπηρετήσιν, ἐνῶ τὰ πλείστα ἐξ αὐτῶν ὑπερέχουσι τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν δύναμιν, τὴν ταχύτητα, τὴν ὁξύτητα τῆς ὁράσεως, τῆς ἀκοῆς, τῆς ὁσφρησεως.

Ὁ λέων, ἡ τίγρις, ὁ πάνθηρ, ἡ ἄρκτος, ἡ φάλαινα, ὁ καρχαρίας καὶ πλεῖστα ἄλλα τῶν ἀτιθάστων ζῶων φονεύουσι τὸν ἄνθρωπον δι' ἐνὸς ἐλαφροῦ λακτίσματος ἢ διὰ μιᾶς τῶν τεραστίων διαγόνων τῶν κινήσεως. Ὁ ἵππος ἐκφεύγων τοῦ χαλινοῦ τρέχει ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν μακρὰν εἰς τοιαύτην ἀπόστασιν, εἰς ἣν ὁ κύριός του ἐπὶ ὥρας δρομαίως βαδίζων δὲν ἠθελεν ἴδωσ καταφθάσει. Ὁ σμαραγδοπτέρυξ ἀετὸς ἀπὸ τῆς κορυφῆς ὑπερυψήλου ὄρους τοῦ ὁποίου τὰς ἀκρωρείας συγκεχυμένως διακρίνει ὁ ἀνθρώπινος ὀφθαλμός, ἐποπτεύει ὡς αὐτοκράτωρ τοὺς χιλιάδας μέτρα ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ κειμένων ἀγροῦς ἐν οἷς ἀνακαλύπτων μικροσκοπικὸν ἐκ τῆς ἀποστάσεως τὸ θῦμά του, πρόβατον ἢ μικρὸν πτηνόν, ταννύει τὰς ἰσχυρὰς αὐτοῦ πτέρυγας καὶ αὐτοστιγμὴ κατελθὼν τὸ συλλαμβάνει εἰς τοὺς γαμψοὺς ὀνυχὰς του. Ὁ λαγῶς ἐξ ἀποστάσεως ἀρκετῶν μέτρων ἀντιλαμβάνομενος τῶν βημάτων τοῦ κυνηγοῦ κρύπτεται ἐντὸς τῆς ὀπῆς του. Ὁ κύων ὁσφραίνόμενος τὰ ἴχνη τῶν βημάτων ἀνευρίσκει τὰ κεκρυμμένα ζῶα, ἅτινα μετὰ δυσκολίας ὁ κύριός του ἠθελεν ἀνεύρει, ἀνακαλύπτει τὴν κρύπτην κακούργων ἀνθρώπων καὶ ἀνευρίσκει διὰ τῆς ὁσφρήσεως τοὺς ὑπὸ τὴν χιόνα τῶν ὀρέων ἐνταφιασθέντας ταξιδιώτας, ἐξερχόμενος πρὸς τοῦτο ἐν ὥρᾳ ἰσχυρᾶς καταιγίδος ἐκ τῆς ἀσφαλοῦς κατοικίας του καὶ οὐδόλως πτοούμενος πρὸ τῶν μαινομένων στοιχείων τῆς φύσεως, ἅτινα προξενούσι τρόμον εἰς τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ κεκλεισμένους κυρίους του. Ὅπόσον ἀσθενὴς ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἐνυλὸς φύσις!

11

Ἐντὸς σπουδαστηρίου φωτιζομένου ὑπὸ πολυτελοῦς λαμπτήρος, οὐτινος αἱ πλούσιαι ἀκτίνες ριπτόμεναι ἐπὶ τῶν καλυπτόντων τοὺς τοίχους χρυσοδέτων βιβλίων προκαλοῦσιν χρυσίζον ἀκτινοβόλημα, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς ἀναλαμπὴ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἐγκλεισμένου πνεύματος, ἀνὴρ ἔχων πρὸ αὐτοῦ πληθύν χειρογράφων κάθεται πρὸ εὐρείας τραπέζης στενούσης ὑπὸ τὸ βάρος ὀγκωδῶν βιβλίων καὶ ποικίλων γεωμετρικῶν ὀργάνων.

Ἡ χεὶρ στηριζομένη διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑποβάσσει τὴν ἐκ τῶν σκέψεων βεβαρυμένην κεφαλὴν.

Οἱ τοῦ ὄχρου προσώπου του εὐγενεῖς χαρακτηρισμοὶ ἀκριβέστερον καθοριζόμενοι ὑπὸ τὸ ἥπιον φῶς, τὸ ὑπὸ τοῦ καταυγαστήρος ἐν ὀρισμένῳ κύκλῳ συγκεντρούμενον, ἀποκαλύπτουσι τὰς ἐκ τῆς ἐνδελοῦς μελέτης διεγειρομένας ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τοῦτῳ ἀγωνιώδεις σκέψεις.

Ἐλαφρῶς πρὸς στιγμὴν συνοφρουόμενος ἐπανέρχεται εἰς τὰς ἐπὶ χάριτος μελανὰς ἐξ ἀριθμῶν γραμμὰς, τὰς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ του τοσάκις μέχρι τοῦδε τὴν ἐσπέραν ταύτην διέτρεξαν. Ἀλήθεια τις ὑπὸ ἀδιαρρήκτου πνευματικοῦ στρώματος κεκαλυμμένη ἀπασχολεῖ τοῦ ἐργαζομένου τὴν διάνοιαν· ἀλλ' οὗτος δὲν ὀπισθοχωρεῖ πρὸ τοῦ ἀκατάληπτου. Διέρχεται ἐναγωγ-

νίους στιγμὰς πλησιάζων πρὸς τὴν λύσιν ἐκείνου τοῦ ὁποίου ἀπὸ ἐτῶν βασανίζει τὴν ἰσχυράν του διάνοιαν.

Ἡ ἀλήθεια μόλις προβάλλουσα τὴν θεσπεσίαν μορφήν της κρύπτεται πάραυτα ὀπισθεν πνευματικῆς ὁμίχλης. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀπελπίζεται. Ἐχει πεποιθῆσιν εἰς τὰς πνευματικὰς του δυνάμεις καὶ πειρᾶται, ἐπανελημμένως πειρᾶται νὰ λύσῃ τὸ ὡς ἄλυτον μυστήριον παρουσιαζόμενον πρόβλημα.

Ἡ μολυβδὶς χαράττει ἐπὶ τοῦ χάριτος νέους ἀριθμοὺς καὶ γεωμετρικὰ σχήματα καὶ αἰφνης ἐν μιᾷ ἀναλαμπῇ τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος λύεται ἐν μέγα μυστήριον, πρὸς διαφώτισιν τοῦ ὁποίου ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν μεγάλα τῆς ἀνθρωπότητος διάνοιαι ἐδοκιμάσθησαν.

Οὕτως ὑποχωρούσης ἐκάστοτε τῆς ἕλης εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐξηγήθησαν πλεῖστα τῶν τῆς φύσεως μυστηρίων καὶ ἐλύθησαν πολλὰ ὡς ἄλυτα θεωρούμενα προβλήματα.

Καὶ οἱ μὲν ἐφεῦρον τὸν τρόπον τῆς καταμετρήσεως τῶν ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ἀνιπολογίστων ἀποστάσεων τῶν λοιπῶν οὐρανίων σωμάτων, ὑπελόγησαν τὸ βάρος, τὸν ὄγκον ἀμφοτέρων καὶ ἀνεκάλυψαν τὴν σύστασιν καὶ τὴν τροχίαν αὐτῶν, ἕτεροι ἀναλύσαντες τὰ διάφορα ἐν τῇ φύσει σύνθετα σώματα εἰς τὰ ἀπλὰ αὐτῶν στοιχεῖα καὶ ποικίλως συνθέτοντες ταῦτα ἐσχημάτισαν νέα σώματα μιμούμενοι τὰς ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς συμβαινούσας χημικὰς ἐνώσεις, ἕτεροι ἀνεκάλυψαν τοὺς φυσικοὺς νόμους καθ' οὓς διαδίδεται ὁ ἥχος, ἐκπέμπεται δὲ καὶ διαθλάται τὸ φῶς καὶ ἐπενόησαν τὸ τηλεφῶνον καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διαφόρων φακῶν ἥτοι τὸ τηλεσκόπιον τὸ ἐξουδετεροῦν διὰ τὸν ὀφθαλμὸν τὰς ἀποστάσεις, τὸ μικροσκόπιον τὸν κυκλώπειον τοῦτον τῆς Ἐπιστήμης ὀφθαλμὸν καὶ πλεῖστα ἄλλα, καὶ ἄλλοι εἰσδύσαντες εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς κατάρθωσαν νὰ ἀποσπάρωσι τὸν ὑπ' αὐτῆς ἀπ' αἰώνων ζηλοτύπως κρυπτόμενον ὀρυκτὸν πλοῦτον καὶ νὰ χρησιμοποιήσωσι τοῦτον εἰς τὰς ποικίλας τοῦ βίου ἀνάγκας.

Ἀλλ' αἱ ἐπὶ τῆς φύσεως κατακτήσεις τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος δὲν ἔχουσιν οὐδὲ θὰ ἔχωσιν ὅρια.

Ἡ ἰσχυρὰ καὶ ἐμβριθὴς τοῦ ἀνθρώπου διάνοια καταστήσασα ἀκίνδυνον αὐτῷ τὴν δύναμιν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, τοῦ κατακεραυνοῦντος τὴν ἐνυλὸν αὐτοῦ φύσιν, μετεχειρίσθη αὐτὸν ὥπως διαβιβάσῃ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις τὰ ἀνθρώπινα διανοήματα καὶ οὕτω παρέδωκεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸν εὐεργετικώτατον τηλεγράφον, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου χρησιμοποίησας τὸν ἐκ τοῦ βρασμοῦ τοῦ φθοεροῦ στοιχείου τοῦ ὕδατος παραγόμενον ἀτμὸν, ἐπέτυχεν ὥπως ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον συγκοινωνήσῃ ὁ ἄνθρωπος μετὰ τῶν ὁμοίων του διὰ τε τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης, παρασχοῦσα εἰς αὐτὸν δύο μεγάλα ἐκπολιτιστικὰ μέσα τὸν σιδηρόδρομον καὶ τὸ ἀτμόπλοιον.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνέπτυξε πρὸς τούτοις, τὴν ἰα-

τρικὴν, νομικὴν, φιλολογίαν καὶ λοιπὰς ἐπιστήμας, ἐθεράπευσε τὰς ὡραίας τέχνας καὶ ἐν γένει ἐπετέλεσε τὴν θαυμαστὴν σημερινὴν πρόοδον συμβοηθούμενος ὑπὸ τῆς ἐνύλου αὐτοῦ φύσεως. Ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα μὴ ἀρκοῦμενον εἰς ταῦτα ζητεῖ τελειοποιεῖν τὸ ἀέριον πλοῖον νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸ σώματος ἐνεργουμένην ἐλξιν τῆς γῆς καὶ νὰ συμπαρασύρῃ αὐτὸ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τοὺς αἰθέρας, οὓς ἀπ' αἰώνων διέσχισε.

Ἀλλ' οὐχὶ μόνον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου καὶ τοῦ ἐν γένει σύμπαντος ἀριθμεῖ ὁ ἄνθρωπος κατακτιήσεις. Διὰ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ φύσεως ἀνῆλθεν εἰς τὸ μέγιστον ἐκεῖνο ὕψος, ὁπόθεν ἀνεκάλυψε τὸ Ὑπέρτατον Πνεῦμα τὸ κατέχον τὸ κέντρον καὶ τὸ κράσπεδον τῆς δημιουργίας καὶ κατανοήσας τὰς τελείας ιδιότητας τοῦ ἀπείρου καὶ ἀκαταλήπτου αὐτοῦ Ὅντος ἐν πνεύματι ἐλάτρευεν Αὐτὸ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν του ψυχὴν ἦν ὡς πνοήν. Ἐκεῖνον ἀνεγνώριζεν ἡσθάνθη νὰ καταναγάζωσιν ὡς ἐν κατόπτρῳ ἡ ἀρετή, πρὸς ἣν ἐρρῶθιμε τὰς πρὸς τὸν πλησίον σχέσεις του, καὶ οἱ ἡθικοὶ νόμοι δι' ὧν τελειοποιούμενος θέλει προσεγγίσει πρὸς τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ θέλει πραγματώσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δοθεῖσαν αὐτῷ παραγγελίαν: «Γίγεσθε τέλειοι, ὡς ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι».

Ὅπόσον ἰσχυρὸν καὶ μέγα τὸ ἐν τῇ μικρότητι τοῦ σώματος ἐνοικοῦν ἀνθρώπινον πνεῦμα

111

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος μελετῶν τὸ μέγα καὶ ποικίλον τῆς φύσεως βιβλίον, ἀνακάλυπται ἐν θαυμασμῷ εἰς ἐκάστην αὐτοῦ σελίδα τὴν ἄορατον τοῦ Δημιουργοῦ χεῖρα, ἐγκύπτων ἐν τῇ μελέτῃ τῆς ἰδίας αὐτοῦ διττῆς φύσεως ἐκπλήσσεται ὀντως πρὸς τῆς ἐναρμονίου ἐν αὐτῷ ἐνώσεως τῆς ὕλης καὶ τοῦ πνεύματος, ὅπερ ὡς φωταυγὴς λαμπρὰς ἐτέθη ἐν αὐτῷ ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἀπείρου Δημιουργοῦ.

Ἀρτεμισία Ι. Λανδράκη

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

Ὁ κ. Στέφανος Σκουλούδης, τοῦ ὁποίου παραθέτομεν καὶ τὴν εἰκόνα, ἐγεννήθη μὲν ἐν Χίῳ, ἀλλὰ τὴν καταγωγὴν ἔλκει ἐξ ἀρχαίας Κρητικῆς οἰκογενείας, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἰδιαίτερον τοῦ ἀνδρός ἐνδιαφέρον διὰ τὴν μελέτην τῶν μετὰ τῆς Ἡγεμονίας συνδεομένων ζητημάτων καὶ ἡ ἰδιαίτερα συμπάθεια πρὸς τὸν Τόπον αὐτόν.

Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὴν πρώτην παρουσιασθεῖσαν εὐκαιρίαν τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1866, διαμένων τότε ἐν Κωνσταντινουπόλει, μετὰ τόσου ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ ῥίπτεται εἰς τὸν ἀγῶνα, ὥστε ἀρκοῦντως ἐνδεικτικὸν εἶναι ὅτι ἡ τουρκικὴ Βεζυρεία προέγραψεν αὐτόν· ἀλλ' ἡ φλόξ τοῦ πατριωτισμοῦ του, καίτοι οὐδεμίαν εἶχεν ἀνάγκην προσθέτου αἰτίας, ἀνεγριπτόθην ζωηροτέρα· ἐν Εὐρώπῃ δὲ μεταδὰς καὶ ἐλεύθερος τῶν κλοιῶν τῆς ἐπιτηρώσεως, συν-

έχισε τὰς εὐγενεῖς αὐτοῦ προσπάθειας ἐθνωφελῶς δημοσιογραφίᾳς.

Τῷ 1878 δύο ἐμπιστευτικαὶ ἐντολαὶ ἀνετέθησαν αὐτῷ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ ἕτερα τοιαῦτα τῷ 1879 ὑπὸ τῆς Κοινοῦ τῶν Ἰωαννίνων ὅπως ὑπερμαχήσῃ τῶν δικαίων αὐτῶν παρὰ τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει Προσβεσταῖς τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ἵνα περιληφθῶσι καὶ τὰ Ἰωάννινα εἰς τὸ παραχωρηθὲν τῇ Ἑλλάδι ἔδαφος.

Ἐκτοτε ὁ κ. Σκουλούδης, παριστάμενος ὡς εἰς τῶν σπουδαιότερων παραγόντων πάσης πατριωτικῆς κινήσεως, ἀναφαίνεται ἐπὶ τῆς πολιτικῆς κοινίστρας, πολλάκις ἐκλεγείς Βουλευτὴς καὶ δις κληθεὶς εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὡς Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν τῷ 1892 καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τῷ 1897 μετὰ τὸν ἀτυχὲς πόλεμον.

Ἡ κατάστασις ἐκεῖνη ἀπῆλτε τὴν ἀντίληψιν καὶ συμβολὴν ἀνδρῶν ἐμπείρων, μεταξὺ δὲ αὐτῶν λίαν ἐπιτυχῶς κατελογίσθη καὶ ὁ κ. Σκουλούδης, οὗτινος τὰ διπλωματικά ἔγγραφα, παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου συντεταγμένα, ἐτάχθησαν νὰ καταλάβωσι περιβλεπτον θέσιν ἐν τοῖς δέλτοις τῆς Ἑλληνικῆς διπλωματίας.

Τοιαύτη ἐν μικρῷ ἢ μέγρι τοῦ νῦν σταδιοδρομία τοῦ ἀνδρός. Ὡς εἰκονίζεται ἐν τῇ συμπαθεστάτῃ καὶ ἡδέως αὐστηρῇ ψυσιογνωμίᾳ αὐτοῦ καὶ ὁ χαρακτὴρ ἀποτελεῖ ἐξιδανικευμένον τύπον εὐσταθείας καὶ εὐκρινείας.

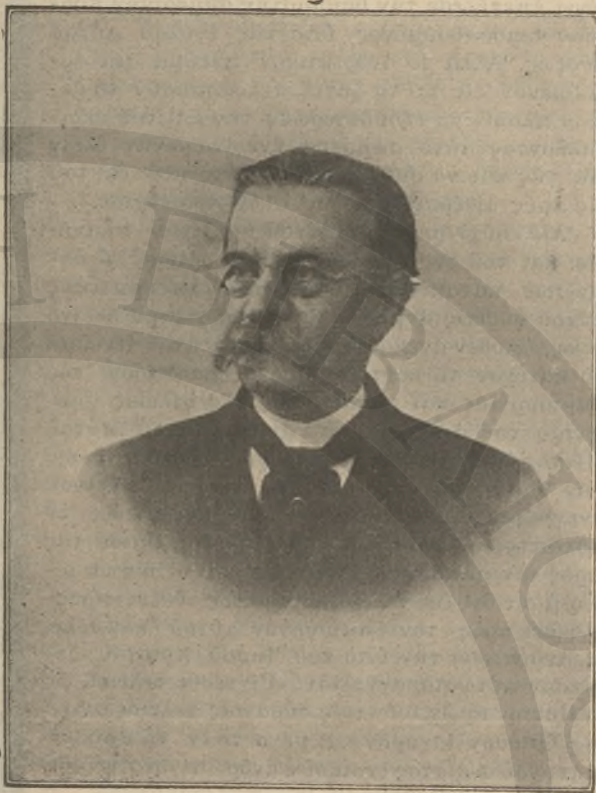
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΡΕΪΤ

Η διεύθυνσις τοῦ «Σπινθῆρος» χαίρει δημοσιεύουσα τὴν εἰκόνα τοῦ πεφωτισμένου Διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξόχου οἰκονομολόγου κ. Σ. Στρέϊτ, ὅστις τῷ 1896 παραιτηθεὶς τῆς ἀπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καθηγεσίας του, ἔνθα ἐδίδασκε ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐπ' ἀγαθῷ τῆς φίλης πατρίδος καὶ ὃν διεδέχθη ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἀνταξίως ὁ υἱὸς αὐτοῦ κ. Γεώργιος Σ. Στρέϊτ, ἀνέλαβεν τὴν διοίκησιν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀνεμόρφωσεν αὐτὴν ἀναγκῶν τὸ πρῶτον τοῦτο ἐν Ἀνατολῇ πιστωτικὸν ἴδρυμα εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῷ περιωπὴν μεταδώσας εἰς αὐτὸ ἀνδρικὴν ρώμην καὶ ἀκμήν.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα μόλις τὴν ἔκτην τοῦ βίου της ἀριθμοῦσα δεκαετηρίδα, κατάρθωσε τεραστίως νὰ προαγάγῃ τὰς ἐργασίας αὐτῆς ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἔθνους. Τρανὸν τούτου δεῖγμα ἔστω ἡ πρωτοβουλία τοῦ σεβαστοῦ διοικητοῦ, ἱδρύσας τῆς *Κρητικῆς Τραπεζῆς* ὁργανωθεῖσης κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν διεπόντων τὴν Ἐθν. Τράπεζαν θεσμῶν, παρασχοῦσα οὕτω σπουδαιότατην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν πολυπαθὴ πατρίδα μας, ἣτις μόλις ἐξελθοῦσα τῆς καταστροφῆς εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην πιστωτικῶν κεφαλαίων. Σήμερον ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἀριθμεῖ 32 ὑποκαταστήματα ἁρτίως καὶ ἐθνικῶς λειτουργοῦντα εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος· τὸ δὲ κεντρικὸν κατάστημα, ἐγκατεστημένον ἐντὸς ἰδιοκτητοῦ καλλιμαχμάρου μεγάρου, πληροῦντος ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις ἐνὸς τελείου πιστωτικοῦ ἱδρύματος, πλήρως ἱκανοποιεῖ τὰς προσδοκίας τοῦ ἔθνους. Ἐν βλέμμα ἀναδρομικὸν ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἀρκεῖ ὅπως μᾶς φέρῃ πρὸ τῆς πλατείας τοῦ ἐν Ἀθήναις δημοπρατηρίου, ἔνθα ἐν τινὶ γωνίᾳ ἐμπορικοῦ καταστήματος τῷ 1836 ἐτίθειτο μικρὰ τράπεζα ἐξ ἀπλοῦ ξύλου μὲ δύο ἐρμάρια, παρ' αὐτὴν δὲ ἀνὴρ ἐκάθητο ἐπὶ ἔδρας στενοῦσης ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, καὶ οὗτος ἦτο ὁ ἐκ τῶν πρώτων ἱδρυτῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς Γεώργιος Σταύρου ἐνεργῶν προεξοφλήσεις.

Αὕτη ὑπῆρξεν ὁ σπόρος, ἐξ οὗ ἐφύη καὶ εἰς ὑψικομον ἀνεπτύχθη δρῦν ἡ Ἐθν. Τράπεζα, ἥς τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον ὑψοῦται σήμερον ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ πλατείᾳ Λουδοβίκου.

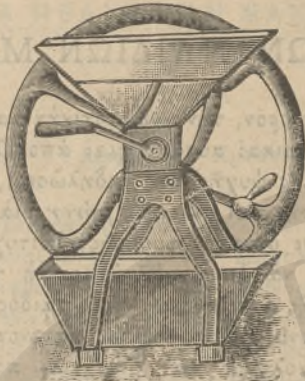
Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον τέσσαρες διετέλεσαν διοικηταί, ὁ ἐκ τῶν πρώτων ἱδρυτῶν Γεώργ. Σταύρου ἀπὸ τοῦ 1841—1869,

ὁ Μάρκος Ρενιέρης ἀπὸ τοῦ 1869—1890, ὁ Παῦλος Καλλιγᾶς ἀπὸ τοῦ 1890—1896 καὶ ἔκτοτε, ὁ νῦν κ. Σ. Στρέϊτ, ἀνὴρ εὐρείας ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, διαυγοῦς πνεύματος καὶ εὐγενεστάτης ψυχῆς, καὶ ὅστις ἐν τῇ Τραπεζῇ ἐργαζόμενος καθ' ὅλον τὸ δεύτερον ἡμίσιον τοῦ βίου αὐτῆς, κατ' εὐτυχὴ σύμπτωσιν σὺν τῷ ἑορτασμῷ τῆς ἐξηκονταετηρίδος τῆς Τραπεζῆς, συν-εώρτασε καὶ τὴν τριακονταετηρίδα τῆς ἐν αὐτῇ ὑπηρεσίας του.

ΜΟΝΟΚΥΛΙΝΔΡΟΣ ΜΥΛΟΣ ΕΛΑΙΩΝ

Ὁ μονοκύλινδρος μύλος εἶνε ὁ ἀπλούστερος ἢ ὁ ἀρχικὸς οὕτως εἶπειν μύλος τῶν ἐλαιῶν, διαφέρει δὲ τῶν ἄλλων, οὐχὶ μόνον διότι φέρει ἓνα μόνον πλήρη κύλινδρον, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ κύλινδρος οὗτος φέρει εἶδός τι λεπίδων διὰ τῶν ὑποίων γίνεται ἡ θρύψις τοῦ καρποῦ. Τὰ κυριώτερα μέρη τοῦ μονοκύλινδρου μύλου ἢ τοῦ μύλου Καστανιόλα (Castagnola) ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω ρηθέντα πλήρη κύλινδρον καὶ τὸν κοῖλον κύλινδρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου στρέφεται ὁ πρῶτος. Ὁ τε πλήρης κύλινδρος καὶ ὁ κοῖλος φέρουσι λεπίδας κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν τοποθετημένας, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται ἡ θρύψις τῶν ἐλαιῶν. Ὁ πλήρης κύλινδρος ἔχει μῆκος

0,12 μ. καὶ διάμετρον 0,16 μ. φέρει δὲ 24 κοπιερὰ ἐλάσματα καταλλήλως στερεωμένα καὶ ἔχοντα πλάτος μὲν 0,011 μ., μήκος δὲ 0,12 μ. δηλαδή τὸ μήκος τοῦ κυλίνδρου. Τὰ κοπιερὰ ταῦτα ἐλάσματα δύνανται νὰ ἀντικαταστήθωσι

δι' ἄλλων. Διὰ τοῦ εἰρημένου μύλου δυνάμεθα νὰ ρυθμίσωμεν μέχρι σημείου τινὸς τὸν βαθμὸν τῆς θρύψεως τοῦ ἐλαιοκάρπου. Ἀνωθεν τοῦ πλήρους κυλίνδρου τοποθετεῖται χοάνη, διὰ τῆς ὁποίας ρίπτονται αἱ πρὸς θρύψιν ἐλαίαι. Συλλέγομεν ἐκ τὸν πολλὸν (φαγί) εἰς σκάφην κάτωθεν τοῦ ῥηθέντος κυλίνδρου εὐρίσκομένην. Τὸ ὅλον μηχανήμα στηρίζεται ἐπὶ τρίποδος τοῦ ὁποίου οἱ δύο πόδες ἔχουν καμφοθὴ ὅπως εἰσέρχεται ἡ πρὸς συλλογὴν τοῦ πολλοῦ σκάφη. Ὁ μονοκύλινδρος μύλος τῶν ἐλαίων ἔχει ὕψος 1,64 μ., καταλαμβάνει ἐπιφάνειαν ἐνὸς τετραγωνικοῦ μέ-

τροῦ ἔχει βάρος 200 χιλιογράμμων (156 περίπου ὀκάδων) καὶ δύναται, ἀελλίπῳς ἐργαζόμενος, νὰ θρύψῃ καθ' ὥραν περί τὰς 156 ὀκ. ἐλαίων κινούμενος διὰ τῆς χειρός. Ὁ μύλος Καστανιόλα ἐκὼν ἡδύνατο νὰ ἐπαλέσῃ τὰ ὑπολείμματα τῆς πρώτης πίεσεως, θὰ ἦτο καταλληλότερος διὰ τὰς μικρὰς ἐπιχειρήσεις λόγῳ τῆς εὐθηνίας αὐτοῦ, τοῦ μικροῦ βάρους του, τῆς εὐκόλου κινήσεώς του καὶ τοῦ μικροῦ χώρου τὸν ὁποῖον καταλαμβάνει.

Διὰ τοῦ μύλου τούτου κάμνομεν μίαν μόνον θρύψιν, ἐπομένως ἂν ὁ πολτός δὲν ὑποστῇ μετὰ τὴν πίεσιν δευτέραν θρύψιν, θεωρεῖται γονδρός, ἐνῶ τούναντίον ὡς πολτός πρώτης θρύψεως εἶνε μᾶλλον λεπτοκομμένος.

Διὰ τῆς πίεσεως πολλοῦ προσερχομένου ἐκ τοῦ μύλου Καστανιόλα ἐγκαταλείπεται ἀρκετὸν ἔλαιον καὶ ἐπομένως ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς ἀνάγκης νὰ θρύπτωμεν καὶ πάλιν, ἀλλὰ διὰ μυλολίθων, τοὺς ἐλαιοπυρῆνας τῆς πρώτης πίεσεως. Ἄν ὁ μονοκύλινδρος μύλος τῶν ἐλαίων ἦτο δυνατόν νὰ τροποποιηθῇ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ θρύπτῃ καὶ τοὺς ἐλαιοπυρῆνας τῆς πρώτης πίεσεως, δηλ. νὰ κάμνῃ συγχρόνως καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν μυλολίθων, ὁ μύλος Καστανιόλα θὰ ἦτο μεγάλης ἀξίας μηχανήμα διὰ τοὺς μικροὺς κτηματίας οἱ ὁποῖοι ἄνευ μεγάλων ἐξόδων θὰ κατεργάζοντο τὰς ὀλίγας ἐλαίας των.

Ἀλξ. Ν. Γεωργακόπουλος

Καθηγητὴς ἐν τῇ Βιομ. καὶ Ἑμπορ. Ἀκαδημίᾳ.

ΣΤΕΚΚΕΤΤΗ

Σ' ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΟ

(Ἀπὸ τὰς ἀνεκδότους μεταφράσεις μου)

Ὡραῖο τῆς φράχτης λούλουδο σὺν ἴσκιῳ γεννημένο,
φτωχο λουλουδι ἀγνώριστο σὺν κόσμῳ ποῦ διαβαίνει,
σὰν τὴν καρδιά μου τὴ φτωχὴ ζῆς πάντα πονεμένο,
μοιάζεις μὲ τὴν ἀγάπη μου ποῦ ζῇ ἡ φτωχὴ κρυμμένη.

Χωρὶς ἀχτίδα μιὰ νὰ ἰδῇς τοῦ ἡλίου θεὰ σβύσῃς
μέσα σι' ἀγκάθια ποῦ αὐξήσῃς ἐκεῖ κρυμμένο χάμου
καὶ δίχως μιὰ παρηγοριάς ἐλπίδα νὰ γνωρίσῃς
θὰ μαραθῇς φτωχὸ κι' ἐσύ, ὡσὰν τὸν ἔρωτά μου.

Κώστας Καιοφύλας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

Τὸ σύστημα τοῦ Φρόεβελ.—Τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα.—Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείδος.—Πρέπει νὰ ἰδρυθῶσι Νηπιακὰ Φροντιστήρια καὶ ἐν Κρήτῃ.—Ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Ὑψηλότητος τοῦ Πρίγκιπος Γεωργίου.

ΠΕΣΚΕΦΘΗΝ τὰ θαυμασίως λειτουργοῦντα ἐν Ἀθήναις δύο φροντιστήρια κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Φρόεβελ, συντηρούμενα τῇ ἀνεξάντλητῃ γενναιοδωρίᾳ τῆς σεπτῆς ἡμῶν Ἀνάσσης, καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἐμείνα κατὰπληκτος ἐκ τῶν θαυμασίων τῶν ἀνεκτιμήτων ὑπηρεσιῶν, ἃς τὸ σύστημα προσέφερεν εἰς τὴν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μικρῶν ἐκείνων παιδιῶν μας, τὰ ὅποια εὐτυχοῦν ν' ἀνατρέφονται ὑπὸ τοιαύτην μέθοδον.

Βλέπετε παιδάκια φαιδρότατα καὶ εὐφύεστατα καθαρὰ καὶ ζωηρῶς γελαστὰ νὰ σᾶς ἀπαντοῦν εὐφύως εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις σας, νὰ παίζουν φαιδρά, νὰ γυμνάζωνται ἐρρυθμῶς, νὰ ᾄδουν νὰ πλέκουν, νὰ ζωγραφίζουν, νὰ μιμοῦνται διὰ πηλοπλαστικῆς ὅλους τοὺς καρπούς, νὰ παίζουν εἰς τὸν κῆπον ὅλα τὰ ὥραϊα ἐπιστημονικὰ παίγνια, νὰ μανθάνουν καὶ νὰ γνωρίζουν πλείστα πράγματα διὰ τῆς σφαίρας, τοῦ κύβου, τῶν πλινθιδῶν κλπ. τέλος ν' ἀναπτύσσονται καὶ νὰ μορφώνονται θαυμασίως.

Καὶ τοῦτο διότι τὸ σύστημα τοῦ Φρόεβελ, τῆς διὰ παιγνίων ἀνατροφῆς τῶν μικρῶν μας, στηρίζεται ἐπὶ τελείας ψυχολογικῆς γνώσεως τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Κατὰ τὴν μέθοδον ταύτην τ' ἀπὸ 3—7 ἐτῶν παιδάκια καὶ κοριτσάκια τοῦ λαοῦ, ἀντὶ νὰ πλανῶνται εἰς τοὺς δρόμους ἔρμαια πάσης κακῆς ὑποβολῆς, ἢ νὰ μὴ λαμβάνουν οὐδεμίαν καλὴν οἰκογενειακὴν ἀνατροφήν, ἕνεκα τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς πτωχείας τῶν γονέων των, περισυλλέγονται πρὶν μεταβῶσιν εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, εἰς τοὺς Νηπιακοὺς Κήπους καὶ τὰ Νηπιαγωγικὰ τοῦ Φρόεβελ Φροντιστήρια, καὶ ἐκεῖ μὲ τὰ ἐπιστημονικὰ παίγνια καὶ τὴν τελείως ψυχολογικὴν ἀγωγὴν, λαμβάνουν τὰς πρώτας ἀγαθὰς ὑποβολὰς, καὶ πολυτίμους ἔξεις, τὰς πρώτας γνώσεις καὶ συνηθείας, τὰς πρώτας χειραγωγήσεις τῶν φυσικῶν αὐτῶν ὁρμῶν, εὐχαρίστως καὶ διὰ παιγνίων.

Διότι αἱ φυσικαὶ τοῦ παιδὸς ὁρμαὶ πρὸς τὴν φαιδρὰν ζωηρότητα εἰς τὴν ἀνοικτὴν φύσιν, πρὸς τὰ παίγνια, ἢ περιέργεια αὐτοῦ καὶ ἡ ὁρμὴ πρὸς μάθησιν ἕνεκα τῆς ὁποίας διαρκῶς ἐρωτᾷ, ἢ κλίσις πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν κί-

νησιν, τὸν χορόν, τὴν γυμναστικὴν καὶ τὸ ἄσμα, ὅλα αἱ φυσικαὶ αὗται ὁρμαὶ ἀποτελοῦσιν ὅλας τῆς παιδικῆς ψυχῆς τὰς ἐκδηλώσεις, αὐτὴν τὴν οὐσίαν αὐτῆς καὶ συνεπῶς *μόνον* διὰ τῶν μέσων τούτων εἶνε δυνατόν φυσικῶς, ἐπιτυχῶς καὶ εὐχαρίστως, νὰ ἐπιτευχθῇ ἁρμονικὴ τῆς φυσικῆς καὶ ψυχικῆς ἀναπτύξεως τοῦ παιδὸς ἐξελίξις.

Τὸ γεγονός τοῦτο βαθέως κατενόησεν ὁ Γερμανὸς ψυχολόγος καὶ διὰ τῶν παιγνίων εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰς αἰθούσας τῶν Νηπιαγωγείων, δι' ὁλοκλήρου πρακτικῆς, εὐχαρίστου καὶ ἐπιστημονικῆς μεθόδου, ἔτχε τὰ ἄριστα τῶν παιδαγωγικῶν ἀποτελεσμάτων ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν μικρῶν νηπίων καὶ τῶν παιδίων. Διὰ τῶν ἐπιστημονικῶν τούτων παιγνίων, εἰς τὰ ὅποια ἐνασχολοῦνται ὑπὸ τὰς ἀρίστας τῶν ὑγιεινῶν συνθηκῶν, ὅχι μόνον ἡ φυσικὴ τοῦ παιδὸς ἀνάπτυξις ἐκτελείσεται ὑγιᾶς καὶ τελεία, ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχικὴ καὶ ἡ πνευματικὴ ὡσούτως ἀνάπτυξις θαυμασίως χειραγωγεῖται, ἐπιρρωνυομένων τῶν φυσικῶν ὁρμῶν, ἀναπτυσσομένων τῶν φυσικῶν ἐνστίκτων πρὸς τὴν φιλεργίαν, τὴν φαιδρὰν ζωηρότητα, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν φύσιν, τὴν ἀγάπην τῶν ὁμοίων, τοῦ θεοῦ, τῆς πατρίδος, ὅλων τέλος τῶν φυσικῶν ὁρμῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

Τῆς πολυτίμου μεθόδου ἐθαύμασα τάνεκτίμητα ἀποτελέσματα εἰς τὸ μοναδικὸν Νηπιαγωγικὸν Φροντιστήριον καὶ τὸν Νηπιακὸν Κήπον τῶν Ἀθηνῶν.

Καλὸν θὰ ἦτο ἐὰν καὶ ἐν Κρήτῃ συνιστῶντο τοιαῦτα νηπιακὰ φροντιστήρια διὰ τὰ μικρὰ προσφιλῇ Κρητικόπουλα. Ἡ Α. Υ. ὁ Πρίγκιψ Γεώργιος, ὁ θέτας τὰς βάσεις τοῦ αἰσιωτάτου μέλλοντος τῆς ἡρωικῆς μεγαλονήσου, δὲν θὰ διστάσῃ νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν Αὐτοῦ προστασίαν τὰ μικρὰ Κρητικόπουλα, ἰδρύων ἐν Κρήτῃ τὰ νηπιαγωγικὰ φροντιστήρια δι' ἐξόδων τῆς Κρητικῆς πολιτείας, τῶν Δήμων καὶ τῶν πλουσίων τῆς Κρήτης, καὶ προσλαμβάνων τελείως μεμορφωμένας διδασκαλίσας τοῦ συστήματος καὶ νηπιαγωγούς ἀπὸ τὸν ἐν Ἀθήναις Νηπιακὸν Κήπον. Οὕτω πως, εἰς τὰς τόσας βάσεις, ἃς ἔθηκεν διὰ τὸ αἶσιον μέλλον τῆς Κρήτης, θὰ θέσῃ καὶ τὰ θεμέλια τῆς τελειοτέρας φυσικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως τῆς νέας μικρᾶς γενεᾶς τῶν Κρητῶν, ἥτις θὰ ἔχῃ τὸ εὐτύχημα νὰ ζήσῃ πολὺ εὐδαιμονεστέρα τῶν προγενεστέρων αὐτῆς.

Σ. Ζωγραφίδης

Ἱατρός τοῦ Β. Ναυτικοῦ

ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ

(Δίκαιον — Χριστιανισμός — Πολιτισμός)

ΑΙ τελευταῖαι τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες φωτίζουσι πλαγίως τὴν ἐκτεταμένην πεδιάδα, ἐν τῇ ὁποίᾳ μαινομένη ἡ ζωὴ διάσπειρει τὴν σφαγὴν καὶ τὸν θάνατον.

Ἡ δαιμονιώδης τοῦ πολέμου βοή ἀντηγεῖ εἰς τὰ πέριξ βουνὰ καὶ τοὺς λόφους, τὸ πολέμικόν μένος κινεῖ μετὰ θανατηφόρου δυνάμεως τὸ ἀπαστρέπτον ξίφος ὑπεράνω τῶν ἐχθρικών κεφαλῶν, ἐνῶ αἱ φλόγες καὶ ὁ καίων μόλυβδος καταξοχίζουσι μὲ λύσαν τὰς ἀνθρωπίνους σάρκας.

Τὸ αἷμα θερμὸν ὡς τὸ περιβάλλον πῦρ, βάφει φλογιζομένας παρειάς καὶ ἀναβλύζον ἐκ τῶν πληγῶν κηλικοὶ ἀπλᾶς καὶ χρυσοποικίλους στρατιωτικὰς στολὰς, ἀφρίζοντας καὶ μὲ ἠνωρθωμένην τὴν χαίτην ἵππους καὶ τέλος τὸ καπνίζον ἐκεῖνο ἔδαφος, τὸ μέλλον νὰ καταστῇ εἰς μέγας ψυχρὸς τάφος τόσων γενναίων τέκνων, ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν δικαιωμάτων μαχομένων.

Ἀμέτρητοι οἱ τραυματῖαι καὶ νεκροὶ καλύπτουσιν ὅλον ἐν τῷ αἵματοθαφῆς πεδίον καὶ τέλος θλιβερόν ὑποχωρήσεως σάλπισμα καθιστᾷ πικροτέρας τὰς ἐναγωνίους τῶν ψυχορραγούντων στιγμὰς.

Ὁ ἀπελπισ τῶν ἡττωμένων ἀγὼν ἐξακολουθεῖ. Μάχονται ὡς τιᾶνες οἱ γενναῖοι στρατιῶται καὶ διεκδικοῦσι σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν τὸ πεφιλημένον πάτριον ἔδαφος, τὸ ὁποῖον εἰς ἐκάστην στιγμὴν καλύπτεται μὲ ἀναρίθμητα αὐτῶν πτώματα.

Ἀλλὰ μάτην αἱ τοῦ ἐχθροῦ πολυάριθμοι δυνάμεις καταβάλλουσι τὰς ἐξηντημένας ὀλιγαρίθμους ἰδικὰς τῶν

Καὶ ὁ ἥλιος ὥσπερ μονάρχης ἐποπτεύων τὴν ἀγρίαν τῆς μάχης σκηνήν, κρύπτει τὸ ἐκ τῆς ἀγωνίας ἐρυθρὸν πρόσωπόν του ὅπισθεν σκυθρωπῶν βουνῶν, ἵνα μὴ ἴδῃ τὸ διὰ τοὺς ὀλίγους τούτους ἥρωας προσεγγίζον θλιβερόν αὐτῶν τέλος.

Ταχὺς καὶ ἄτακτος ποδοβολητὸς ἵππων ἀκούται αἰφνης καὶ οἱ νικηταὶ ἐν ἀλλաλαγμῷ χαρᾶς διέρχονται τὸ αἱματοστεικτὸν ἐκεῖνο πεδίον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀσθενεῖς στεναγμοὶ σβύνουσιν εἰς κάτωχρα τραυματιῶν χεῖλη.

Τῶν ἡττηθέντων τὸ ἔδαφος καταλαμβάνεται ὅλον ἐν ὑπὸ τῶν νικητῶν, οἵτινες μεθ' ὁρμῆς κατὰ τῶν φευγόντων ἐπερχόμενοι, ἐξαφανίζονται ἐντὸς νεφῶν κονιορτοῦ ἐγειρομένου ὑπὸ τῶν καλπάζόντων ἵππων.

Ψυχρὸς ἄνεμος σείει τὰ κατακίτρινα τῶν δένδρων φύλλα, ὥς ἵνα διαλαλήσῃ διὰ τοῦ ἰσχυροῦ ψιθύρου αὐτῶν μέσα εἰς τὸ ἐπελθὼν τῆς νυκτὸς σκότος, τῆς ἥττης τὸ θλιβερόν ἄγγελμα καὶ τῆς νίκης τὸ τραγὺ μεγαλεῖον, ἐνῶ οἱ ἐξ αἵματος χεῖμαρροι πηγνύνται κάτω εἰς τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον καλύπτουσιν ἀναμῖξ πτώματα γενναίων στρατιωτῶν καὶ πρὸ μικροῦ γαυριώντων ἵππων.

Γλυκὺ σεληνιαῖον φέγγος διελθὼν τὸ κράσπεδον πυκνοῦ νέφους ἐρώτισε ζωηρῶς τὴν εἰκόνα ταύτην τοῦ ὀλέθρου.

Ἐκατοντάδες στρατιωτῶν ἐκτάδην κειμένων ἐπὶ τοῦ ἔδαφους κοιμῶνται ἀμέριμνοι τὸν αἰῶνιον ὕπνον. Πολλῶν τὰ κάτωχρα χεῖλη ἔβαψε τὸ πλημμυρῆσαν τὸ στόμα αἷμα, οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνοικτοὶ ἀγρίως ἀτενίζουσι τὸν νεφελώδη τοῦ οὐρανοῦ θόλον καὶ ἡ χεὶρ σφίγγει εἰσέτι σπασμαδικῶς τὸ ὑπόθερμον ὄπλον. Κεῖται πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἔδαφους ὁ εἰς, ὕπτιος παρ' αὐτὸν καὶ αἰμόφυρτος ὁ ἄλλος, ἵππος περαιτέρω μὲ τεταμένον τὸν τράχηλον καὶ αἱματωμένον τὸ στόμα, ἐξαπλοῦται κατὰ γῆς φέρων ἀκόμη ἐρριμένον ἐπ' αὐτοῦ νεκρὸν τὸν γενναῖον λοχαγόν, σύντροφόν του, μὲ τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἠνδραγάθῃ ὀρθούμενος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του, ἀφρίζων, δυσανασχετῶν ὅτι τὸν συνεκράτει ὁ χαλινὸς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρμήσῃ δάκνων, λακτιζων, λυσσῶν κατὰ τοῦ ἀκαταβλήτου ἐχθροῦ. Τώρα κεῖνται καὶ οἱ δύο χαμαὶ εἰς τὸ σχεδὸν ἔρημον ζωῆς ἐκεῖνο πεδίον, θὰ τοὺς ἐνὼν τὸ αὐτὸ παράπονον, ὅτι δὲν εἶδον τὸν ἐχθρὸν φύγοντα μετὰ τρόμου πρὸ τῆς περιφλεγοῦς τῶν δυνάμεως.

Δύο σφαῖραι διέκοψαν τὸ γλυκὺ περὶ τῆς νίκης ὄνειρον τοῦ ἱππέως καὶ ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας του τὸ κοχλάζον αἷμα, τρίτη ἔρριψεν ἄπνου τὸν γίγαντα ἵππον ἐξουθενήσασα τὴν τεραστίαν του δύναμιν, τῆς ὁποίας ἡ συναίσθησις τὸν ἔκαμνε νὰ ἀνασκάπτῃ μὲ χαλυβδίνης ὀπλὰς τὸ ἔδαφος, ἀφοῦ δὲν ἦτο ἐλεύθερος νὰ πράξῃ ὅ,τι ἡ μὲν δύναμις τῷ ἐπέτασεν, ὁ δὲ χαλινὸς τῷ ἀπηγόρευε.

Πλήρης τῆς φρίκης εἰκὼν !

Πτώματα ἐδῶ ἀνθρώπινα πλέοντα εἰς πεπηγὸς αἷμα, πτώματα ἐκεῖ ἵππων ἐν ἀπαισίῳ μετὰ νεκρῶν ἱππέων συμπλέγματι.

Καὶ ἡ σιγὴ καλύπτει μὲ τὸν μυστηριώδη αὐτῆς πέπλον τὴν φοβεράν ταύτην τοῦ θανάτου εἰκόνα καὶ μόνον ὁ κρωγμὸς τῶν ἄνωθεν τοῦ

αίμοδαφους πεδίου ίπταμένων σαρκοφάγων όρνέων καί άσθενείς τινες στοναχί τραυματιών, έξερχόμεναι από άόριστα τής πεδιάδος σημεία διακόπτουσιν ένίοτε τήν ήρεμίαν τής πενήμου νυκτός.

Τί θα άπογείνωσιν οί άτυχείς ούτοι τραυματίαι οί μεταξύ νεκρών κατακείμενοι, οί φέροντες πληγάς έπωδύνους εις τό κεμηκός σώμα, αλλά καί πληγάς όδυνηροτέρας εις τήν πάσχουσαν ψυχήν; Η φιλάνθρωπία είργάσθη εις τό μέγα του πολιτισμού έργαστήριον καί διά τούς άνθρώπους τούτους.

Έφ' όσον ύγιείς καί εύέλπιδες έμάχοντο κατά του έχθρου, έν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ αντιμετώπιζον τήν δόξαν ή τόν θάνατον, τώρα πληγωμένοι, άνίσχυροι καί άπέλπιδες, έν τῷ προσώπῳ του έχθρου θ' αντιμετωπίσωσι τήν παρήγηρον περί σωτηρίας έλπίδα.

∞

Είς τό άκρον τής έρήμου πεδιάδος όμάς άνθρώπων έπιφαίνεται.

Υπέρ τās κεφαλās αὐτῶν ὁ ψυχρὸς ἄνεμος ριπίζει τās πτυχάς έχθρικῆς σημαίας, αλλά καί τέρας λευκῆς φερούσης έν τῷ μέσω τόν έρυθρόν σταυρόν.

Τό αὐτό σῆμα ἐπὶ λευκῆς τεθειμένον ταινίας έπιφαίνεται ἐπὶ του δεξιῦ των βραχίονος.

Εἶνε οἱ νοσοκῶμοι, οἵτινες έρχόμενοι από του έχθρικοῦ στρατοπέδου φέρουσι μετ' έαυτῶν τὰ πρὸς μεταφορὰν των τραυματιῶν φορεῖα.

Διασκορπίζονται εις τήν άγρίαν πεδιάδα, κύπτουσι πρὸ των έν αὐτῇ τραγικῶν συμπλεγμάτων θανάτου καί ήμισοθεσμένης ζωῆς, έξετάζουσιν έπιμελῶς εις πάντα τὰ τῆς αίμοστίκτου πεδιάδος σημεία καί όλονέν άνευρίσκουσι τούς ήμιλιποθύμους τραυματίας.

Ανίσχυρος καί τετραυματισμένος ὁ άλλσεθνής στρατιώτης βλέπει υπέρανω αὐτοῦ ἄνθρωπον φέροντα τὰ έχθρικά σήματα, αλλά δέν ποιεῖται. Δέν εἶνε πλέον οὗτος ὁ φονεύων έχθρός, εἶνε χριστιανὸς παρέχων τήν πρὸς τόν πλησίον εύεργεσίαν του, εἶνε ὁ Σμακρείτης ὁ έπαλείφων έλαίῳ τās πληγάς του τραυματισθέντος Ίουδαίου. Μετ' αὐτοῦ δέν φέρει ὄπλον διασπείρον τόν θάνατον, φέρει ίδεωδές τι σῆμα διαχέον τήν πρὸς τόν πάσχοντα αγάπην, φέρει τόν σταυρόν!

Οἱ νοσοκῶμοι μετ' αληθοῦς στοργῆς παρέχοντες τήν πρώτην δυνατὴν βοήθειαν εις τούς τραυματίας θέτουσιν αὐτοὺς έντός των φορείων, ὅπως τούς μεταφέρωσιν εις τὰ έν τῷ στρατοπέδῳ φορητὰ νοσοκομεία. Έκεῖ ἀναμένει αὐτοὺς ιατρικὴ περίθαλψις καί στοργικὴ των νοσοκῶμων μέριμνα, ὡς εύρισκομένους οὐχὶ έν έχθρικῷ, άλλ' έν οὐδετέρῳ εἰσάγει. Έκεῖ θα προσφερθῇ εις αὐτοὺς ὑπὸ φιλανθρώπου χειρὸς κύπελλον ζωμοῦ, ὅπως ζωογονήσῃ τās εξηντλημένας αὐτῶν δυνάμεις, ή δὲ έπιδείξια των ιατρῶν χεῖρ καθαρίζουσα τήν αίμάσσουσαν πληγὴν θα έπιθέσῃ ἐπ' αὐτῆς τό

βάλσκιον τῆς έπιστήμης, ἵνα τούς άποδώσῃ ὑγιείς εις τās θρηνούσας αὐτοὺς σήμερον οἰκογενείας των.

Ἀλλ' ἐὰν ὁ θάνατος κατισχύσῃ τῆς ζωῆς έν αὐτοῖς, ὁ του νοσοκομείου ἱερεὺς θα ήδύνη τās τελευταίας των ψυχορραγούντων στιγμάς.

Όπόσον μεγάλη εἶνε ή δύναμις του πολιτισμοῦ καί των χριστιανικῶν διδασμάτων!

Δέν εἶνε μακράν ή έποχή, καθ' ήν ή του τραυματίου κεφαλὴ άποκοπτομένη έμπηγνύετο εις τό αίματόστικτον γιαταγάνι καί άνυψοῦτο έπιδεικτικῶς.

Ἀλλ' ὅπου ὁ ἀληθὴς πολιτισμὸς κατέκτησεν ἔδαφος καί του Εὐαγγελίου ή φιλάνθρωπος φωνή ἀντήχησεν, ἐκεῖ αἱ βιαιότητες αὐταὶ άπεδοκίμασθησαν ή δὲ πρὸς τόν πάσχοντα εύσπλαγχνία άνεγνωρίσθη ὡς έν των ὑψίστων παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ καθήκόντων.

Ὁ εις χεῖρας του έχθρου περιερχόμενος τραυματίας θεωρεῖται ὡς ὁμοεθνής καί φίλος, ὡς πρόσωπον ἱερὸν καί άπαραβίαστον. Παρέχονται αὐτῷ πᾶσαι αἱ πρὸς θεραπείαν καί έντελῆ ἀνάρρωσιν άπαιτούμεναι μέριμναι καί περιθαλψεις καί τότε ἐὰν μὲν θεωρηθῇ ἀνίκανος διά τὰ ὑπηρετήσῃ έν πολέμῳ άποστέλλεται εις τήν ἀναμένουσαν αὐτόν πατρίδα, ἐὰν δὲ ἀρτιμελὴς ὦν, ὑγίης ὡς καί πρότερον καταστῇ, φυλάσσεται έν τῷ στρατοπέδῳ πρὸς ἀνταλλαγὴν μετ' ὁμοφύλων αἰχμαλώτων κρατουμένων έν τῷ έχθρικῷ εἰσάγει ή άποστέλλεται εις αὐτό κατόπιν ὑποσχέσεως ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, ὅτι δέν θα ἀναλάβῃ καί πάλιν τὰ ὅπλα διαρκούντος του πολέμου.

Τίς θα ήδύνάτο πρὸ δύο ἑκατοντάδων έτῶν νὰ πιστεύσῃ εις τό μέγεθος τῆς πρὸς τό ἀγαθὸν μελλούσης προόδου τῆς ἀνθρωπότητος;

Ὅ,τι ή θεὰ Θέμις δέν ήδυνήθη μόνη νὰ έπιβάλῃ, εις τήν ἀνθρωπότητα, τό κατώρθωσεν έν συμπράξει μετὰ του χριστιανισμοῦ του διαπλάσσαντος τήν ἀνθρωπίνην καρδίαν καί του διάσπάσσαντος ἀπ' αὐτοῦ πολιτισμοῦ.

Τῷ 1864 συνωμολογήθη σύμβασις μεταξύ των πλείστων τῆς Εὐρώπης κρατῶν πρὸς διακανόνισιν τῆς τύχης των τραυματιῶν καί οὐδετέρωσιν των φορητῶν ή μονίμων νοσοκομείων, εις ἃ μεταφέρονται οὗτοι.

Η σύμβασις αὕτη ὀφείλεται εις τήν πρωτοβουλίαν τῆς Γενεύης, καθόσον έν αὐτῇ ἐγεννήθη ή εύγενής ὑπέρ των τραυματιῶν ιδέα διατυπωθεῖσα τό πρῶτον ὑπὸ του Γενευίνου Duglant έν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ: «Μία ἀνάμνησις του Σολφερίνου» (*) τυχούσα δὲ θερμῆς ὑποστηρίξεως ὑπὸ του Προέδρου τῆς έν Γενεύῃ εταιρείας τῆς δημοσίας ασφαλείας κ. Moynier.

Εἰς τήν σύμβασιν ταύτην συμπληρωθεῖσαν

(*) Έν τῷ Σολφερίνῳ τήν 24 Ιουνίου 1859 συνεκροτήθη αίματηρά μάχη, καθ' ήν οἱ Ἴταλοι ἐνίκησαν τούς Αὐστριακούς· τό δὲ δυν Ἰταλικόν του πεζικοῦ τάγμα ήνδραγάθησε διασῶσαν τήν σημαίαν αὐτοῦ.

τῷ 1868 διὰ τῆς προσθήκης καὶ ἐτέρων ἄρθρων ἀφορώντων τοὺς ἐκ ναυμαχιῶν τραυματίας, προσχώρησαν ἅπαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη, ἡ Περσία καὶ ἡ ἐν τῇ κεντρῷ Ἀμερικῇ δημοκρατία τοῦ Σαλβαδόρ.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς συμβάσεως ταύτης διαλαμβάνουσιν οὐ μόνον ἐν πολέμῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης.

Φιλάνθρωποι ἐταιρεῖται συσταθεῖσαι πρὸς περιθάλψιν τῶν τραυματιῶν ἀνεξαρτήτως θρησκευματος καὶ ἐθνικότητος, μορφοῦσιν καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης νοσοκόμους κατὰ τὰς ἐκάστοτε συντελουμένους ἐν τῇ ἱατρικῇ ἐπιστήμῃ προόδους, σχετικῶς πρὸς τὴν μεταφορὰν τῶν τραυματιῶν καὶ τῶν εἰς αὐτοὺς παρεχόμενων περιθάλψεων, ἵνα ἐκρηγνυομένου τυχὸν πολέμου πάντες καὶ πᾶσαι σπεύσωσι πάραυτα εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ὅπως ἀγωνισθῶσιν ἐν αὐτῷ ὑπὲρ τῆς φιλάνθρωπίας.

Διὰ τῆς ἱστορίας τῶν κατὰ τοὺς δύο τελευταίους αἰῶνας πολέμων, πολλὰ ἐκ τοῦ πανδαμάτορος χρόνου διεσώθησαν ἐπεισόδια, διατρανοῦντα τὴν τῶν διαμυχομένων πρὸς τοὺς τραυ-

ματίας εὐσπλαγγνίαν. Ἐν τούτων ληφθὲν ἐκ τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου, δεῖγμα τῶν ἀληθῶς γενναίων αἰσθημάτων, ἅτινα ἐγκλείει ἡ εὐγενὴς γαλλικὴ καρδία τυγχάνει ἡ «Ἀγρυπνία» τοῦ Γάλλου ποιητοῦ François Corpée, ποιητικὸν ἀριστούργημα ἐγκλείον τοὺς οὐρανίους ἀδάμαντας τῆς εὐσπλαγγνίας.

Ἦδη ὁ γενναῖος στρατιώτης μεταβαίνων εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ὅπως προαπαίση τὰ τῆς πατρίδος του δίκαια δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ οὔτε τὸν ἐντιμὸν ἐν ὥρᾳ μάχης θάνατον, ἢ ἐὰν τραυματισθῇ καὶ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, ἢ ζωὴ αὐτοῦ εἶνε ἐξησφαλισμένη ἐν τῷ ἐχθρικῷ στρατοπέδῳ, ὅπως καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ οἴκῳ καὶ κινδυνεύει μόνον, ἔνεκα τῆς τυχὸν θανατηφόρου πληγῆς.

Ἡ ἱστορία ἃς πλέξῃ τὸν φωτοστέφανον τῆς δοξῆς εἰς τὸ μέγα τοῦτο καὶ θεάρεστον ἔργον τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος, εἰς τὴν εὐγενεστέραν τῶν κατακτήσεων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Ἀρτεμιδία Ι. Λανδράκη

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

*. Ἐπισήμως ἀνεκοινώθησαν οἱ ἐν Παρίσις τελεθῆντες ἀρχαῖες τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκιπος Νικολάου τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Μ. Δουκίσσης Ἑλένης Βλαδιμηρόβνας, θυγατρὸς τοῦ Μ. Δουκὸς Βλαδιμήρου Ἀλεξάνδροβιτς, ἐνὸς ἐκ τῶν πλέον βαθυπλούτων Ρώσων μεγιστάνων καὶ ἀδελφοῦ τοῦ ἀποθανόντος Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ', ἥτοι θεῖος τοῦ σήμερον Ρώσου Αὐτοκράτορος καὶ ἐξάδελφος τῆς ἡμετέρας Βασιλίσσης. Ἐπομένως ἡ Μ. Δουκίσσα Ἑλένη εἶνε δευτέρα ἐξαδέλφη τοῦ μνηστῆρός της. Εἶνε δὲ μικροτέρα τοῦ Πρίγκιπος Νικολάου κατὰ 10 ἔτη καθότι ἡ μὲν Μ. Δουκίσσα Ἑλένη ἐγεννήθη ἐν Τσάρκοε-Σάλλο τῇ 1882 ὁ δὲ Πρίγκιψ Νικόλαος ἐγεννήθη τῇ 9 Ἰανουαρίου 1872.

*. Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Σπινθῆρος» ἀγγέλλει τὴν ἐν ἐνὶ τόμῳ ἐξ ὑπερεξακοσίων σελίδων ἔκδοσιν τῶν κατὰ διαφόρους καιροὺς δημοσιευθέντων λόγων τοῦ γλαφυροῦ καὶ μελιρρήτου καθηγητοῦ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου ἡμετέρου δὲ πολυτίμου συνεργάτου κ. Σπ. Π. Λάμπρου, ὡς καὶ ἐκλογὴν διαφόρων ἐπικαίρων ἄρθρων δημοσιευθέντων εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ συγγράμματα. Τὸ ὅλον βιβλίον διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, καὶ τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει τοὺς ἐξόχους τοῦ ἐξόχου μας καθηγητοῦ λόγους, τὸ δὲ δευτερον τὰ περισπούδαστα ἐθνικά, ἱστορικά καὶ παιδαγωγικά ἄρθρα, ἅτινα ἔσχον τὴν μεγίστην εὐτυχίαν νὰ γραφῶσι ὑπὸ τοιαύτης εὐγενοῦς καὶ σταθερᾶς γραφίδος.

Μεταξὺ τῶν λόγων καὶ ἄρθρων τοῦ ἀξιοτίμου καθηγητοῦ, οἱ Κρητικὲς ἀναγνώσεις θὰ εὕρωσι καὶ πολλὰ καθαρῶς Κρητικῆς ὑποθέσεως καθότι ὁ γλυκὺς καθηγητὴς ἀνέκαθεν ἠγάπησε τὴν Κρήτην καὶ πολὺ

ἐμελέτησε τὴν Κρητικὴν ἱστορίαν εἰς τὰς διαφόρους βιβλιοθήκας τῆς Εὐρώπης. Πολὺ δὲ θὰ ἐλογίζετο εὐτυχὴς ἡ Κρήτη, ἐὰν ἀνελάμβανε τὴν συγγραφὴν τῆς Κρητικῆς ἱστορίας ἰδίᾳ τῆς Μεσαιωνικῆς, ἥς πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα ὑπάρχουσι καὶ ἅτινα μόνον ἡ ἐν Εὐρωπαϊκαῖς βιβλιοθήκαις ὑπὸ τοῦ κ. Σπ. Π. Λάμπρου σχετικὴ μελέτη, ἡ δύνατο νὰ τὰ διαφωτίσῃ καὶ τὰ διαλευκάνῃ. Ἀς εὐχρηθῶμεν ὅπως ὅσον τάχιστα φροντίσῃ ἡ Κρήτη νὰ ἀποκτήσῃ τοιαύτην ἱστορίαν μὲ συγγραφέα τοιαύτης ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Εὐρώπην ὑπερόχου ἀξίας.

*. Ὁ συμπαθὴς διευθυντὴς τοῦ καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Πινθοθήκη», ἡμέτερος δὲ πολῦτιμος συνεργάτης κ. Δ. Καλογεράπουλος ἡραβωνίσθη τὴν τελείας μορφώσεως, πολύφερνον καὶ ὥραϊαν δεσποινίδα Φανὴν Νικολάου. Ὁ «Σπινθῆρ» συγχαίρων ἀμφοτέρους ἀπὸ καρδίας, εὐχεται τὴν εἰς τὸν οἶκόν των συγκέντρωσιν πάσης εὐτυχίας.

*. Αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ αἱ ἐν Κνωσσῷ καὶ Φαιστῷ ἐνεργούμεναι καὶ αἵτινες ἔφεραν εἰς φῶς τόσον σπουδαίας ἀρχαιότητος, διαλευκαντικὰς πολλῶν σκοτεινῶν σημείων τῆς ἱστορίας, διεκόπησαν ὅπως ἐπαναληφθῶσι τὸν προσεχῆ Φεβρουάριον.

*. Μετὰ χαρᾶς ὁ «Σπινθῆρ» ἀγγέλλει τὸ εὐχρηστον πόρισμα τῶν ἐργασιῶν τοῦ κ. d' Ardaillon διὰ τὸ ζήτημα τῆς ὑδρεύσεως τῶν Χανίων. Ὁ κ. d' Ardaillon ἀπεφάνθη ὅτι διὰ τῶν ὑδάτων τῶν πηγῶν τῆς Ἀγυαῖς ἄνευ μηχανικῆς ἀνυψώσεως, δύναται νὰ ὑδρευθῇ ἡ πόλις Χανίων καὶ ἡ Χαλέπα καὶ δύνανται νὰ ἀρδεύωνται καὶ τὰ ὑψηλότερα σημεῖα, τῆς πεδιάδος τῶν Χανίων.

GRAND ATELIER PHOTOGRAPHIQUE
P. DIAMANDOPOULOS
PHOTOGRAPHE DE S.A.R. le PRINCE GEORGE
ET

DE LA FAMILLE ROYALE DE GRÈCE
Sortes de papiers photographiques
dont on se sert dans l'atelier:

Papier citrate d'argent

» à la Celloïdine de Dresde

» platino-Bromure (inaltérable)

» au gélatino - Bromure d'argent
(inaltérable)

Et les différentes espèces de papiers
destinés à l'agrandissement de portraits
au naturel.

Appareils photographiques spéciaux
pour les enfants.

Reproduction des portraits en cou-
leur naturelle.

Rue Pottier No 57

La Canée (île de Crète)

ΧΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ι. ΦΩΤΑΚΗΣ (Κρητός)

4 - ὁδὸς Λυκούργου - 4

ΑΘΗΝΑΙ

Πλουσία συλλογὴ εἰδῶν ζωγραφικῆς,
βερνίκια παντὸς εἶδους, χρωστῆρες διά-
φοροι καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη τοῦ ἐλαιοχρω-
ματισμοῦ.

ὑπὸ τοῦ «Σπινθῆρος» συνιστᾶται ἐκ-
θύμως.

ΧΡΗΣΤΟΥ ΒΟΥΖΟΥΝΑΡΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ

Ἐν Χανίοις Κρήτης

Τὸ πασίγνωστον Βιβλιοδετεῖον τοῦ κ. Χ. Βουζου-
ναρά, διακρινόμενον διὰ τὴν στερεότητα, κομψότητα
καὶ εἰλικρίνειαν τῆς ἐργασίας του, ἐφωδιασμένον μὲ
τὰ τελειότερα μηχανήματα τῆς βιβλιοδετικῆς καὶ
βραβεύειν εἰς τὴν Α' ἐν Χανίοις Διεθνῇ Κρητικῇ
Ἐκθεσίν, ἐκθύμως συνιστᾶται ὑπὸ τοῦ «Σπινθῆρος».

ΓΝΗΣΙΟΙ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ

Γ. Ναϊδλιγγερ

Διὰ ράπτια, ὑποδηματοποιὸς καὶ οἰκογενεας.

Αἱ μόναι παγκόσμιοι μηχαναί, βραβευθεῖσαι
εἰς ἅπασας τὰς Ἐκθέσεις, ἐσχάτως δὲ εἰς τὴν
Ἐκθεσιν τῶν Παρισίων τοῦ 1900 διὰ χρυσοῦ
μεταλλίου καὶ εἰς τὴν Διεθνῇ Ἐκθεσιν Κρήτης
διὰ τοῦ μεγαλειτέρου βραβείου «Διπλώματος
Τιμῆς».

Διὰ νὰ ἀποφύγητε τὰς ἀπομιμήσεις ἀποτα-
θῆτε εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Ποτιῆ Ὑποκατάστημα τῆς
Ἐταιρείας ἐν Χανίοις, ἐνθα καὶ μόνον πωλοῦν-
ται γνήσιοι ραπτομηχαναὶ Σίγγερ.

Πράκτωρ ὁ κ. Γεώργιος Χουλιόπουλος.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΝΟΜΙΚΗΣ»,
ΛΟΥΚΑ Χ. ΒΕΡΓΙΑΙΤΟΥ
5 - Ὁδὸς Ὁφθαλμιατρείου - 5
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἡ «Νομική» πλουτισμένη μὲ μεγάλῃν ποικιλίαν
καλλιτεχνικῶν καὶ καινουργῶν στοιχείων καθαροτά-
του καὶ βαθέως ὀφθαλμοῦ, ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς, ἰσο-
μέτρων καὶ ἐν γένει ἀρίστων ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν, μὲ
στοιχειοθέτας ἱκανοὺς καὶ πεπειραμένους καὶ μὲ πιε-
στήν τὸν κ. Μιχ. Κοτζίαν ἀντάξιον τοῦ μεγάλου καὶ τε-
λείου πιστηρίου αὐτῆς καὶ διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ ρέκτου
καὶ δραστηρίου ἰδιοκτῆτου κ. Λουκᾶ Χ. Βεργιάιτου, ἡ
ἐργασία τοῦ ὁποῦ διακρίνεται διὰ τὸ εὐσυνείδητον, κα-
λαίσθητον καὶ ταχύ, πλείστας δὲ ἀριθμοῦσα ἐκδόσεις
βιβλίων ἐπιστημονικῶν, τῆς νεωτέρας φιλολογίας, πε-
ριοδικῶν, ἡμερολογίων κτλ. κτλ. εἶνε ἔν ἐκ τῶν κα-
λητέρων Ἀθηναϊκῶν τυπογραφείων συνιστώμενον καὶ
ὅφ' ἡμῶν ἐκθύμως.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἰδρυθεῖσα διὰ Β. Διατάγματος τῷ 1893

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις

Ὑποκαταστήματα: Ἐν Πειραιεῖ - Πάτραις -

Βόλφ - Σύρω - Καλάμαις - Ἀλεξανδρεῖα -

Χανίους - Ἡρακλεῖω

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν ἐκτελεῖ προεξοφλήσεις, εἰς-
πράξεις γραμματίων, προκαταβολὰς ἐπὶ χρεωγράφων
καὶ ἐμπορευμάτων, ἀνοίγει τρεχουμένους λογαρια-
σμοὺς ἡγγυημένους καὶ ἐν γένει ἀναδέχεται τὴν ἐκτέ-
λεσιν πάσης τραπεζικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἐπιχειρή-
σεως ὑπὸ συμφωρωτάτους ὅρους. Δέχεται χρεώγραφα
πρὸς φύλαξιν ἀντὶ ἐλαχίστων δικαιωμάτων. Δέχεται
καταθέσεις χρημάτων πληρώνουσα τόκον:

3 ο/ο εἰς πρώτην ζήτησιν

3 1/2 ο/ο διὰ καταθέσεις 6 μηνῶν

4 ο/ο διὰ καταθέσεις ἐνὸς ἔτους

5 ο/ο διὰ καταθέσεις δύο ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα.

Διὰ τὰς εἰς χρυσὸν καταθέσεις πληρώνει τὸν αὐ-
τὸν τόκον, ἀποδίδωσι δ' αὐτὰς αὐτοσυῖας.

Ταμειυτήριο

Πᾶσαι αἱ ἐργατικαὶ τάξεις δύνανται καθ' ἐκάστην
νὰ καταθέτωσι τὰς οἰκονομίας των εἰς τὸ Ταμειυτή-
ριον τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν πρὸς ἀσφαλῆ φύλαξιν
καὶ ἀπολαύην τόκου 3 1/2 ο/ο μετὰ τοῦ δικαιώματος
ν' ἀποσύρωσι τὰ χρήματά των εἰς πρώτην ζήτησιν.
Καταθέσεις εἶνε δεχταὶ ἀπὸ 5 μέχρι 2000 δρχ. Εἰς
τοὺς καταθέτας δίδει ἡ Τράπεζα ἔντυπον βιβλιάριον,
ἐν ᾧ ἐγγράφονται τακτικῶς ὅλαι αἱ καταθέσεις καὶ
ἀπολήψεις.

ΕΛΙΕΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΟΔΟΝΤΟΚΟΝΙΣ

ΙΩΣΗΦ Ν. ΛΟΥΓΙΑΚΗ

Ὁδὸς Ποτιῆ - Ἐν Χανίοις.